

SEANCE

Seance – Krátký komorní Larp

Možná to tak osud chtěl. Nebo bůh, nebo kdokoliv. Malá Klárka Veselá už ven nechodí. Je často v nemocnici, kde se doktoři pokouší zachránit to, co jim ještě nechala leukémie. Má holou hlavu, kterou zakrývá nevzhledným šátkem, když ji občas přijdou navštívit její kamarádky ze školy. Jana, její nejlepší kamarádka, přestala za Klárkou chodit před měsícem. Ostatní holky říkají, že se teď kamarádí s jinou holkou od nich z ulice.

Rodiče Klárky si myslí, že už zkusili všechno. Chemoterapie, ozařování, steroidy, tím vším s ní prošli. Velké naděje vkládali do transplantace, ale ani tato pomocná léčba nevedla ke zlepšení Klárčina stavu. V novinách se dočetli, že právě probíhá výběr pacientů pro novou experimentální léčbu akutní leukémie. Oni si ji ale nemohou dovolit, půjčku na byt si už vzali, aby Hanka – Klárčina maminka – mohla přestat pracovat a věnovat se malému. Manželé Veselí jsou zoufalí a nevěří, že je ještě naděje.

Zcela jiný názor na to má ale Klárčina babička z otcovy strany. Zarytě tvrdí, že peníze v rodině jsou, jen není možné očekávat, že se přikutálejí samy. Klárčina babička si myslí, že Hančin prastrýc Zdeněk peníze má a jistě jim je půjčí nebo dokonce dá, když jde o tu malou. Když se Klárčina babička svěříla Veselým s těmito skutečnostmi, nevěřili svým uším. Věc se má totiž tak, že Zdeněk už je několik let mrtvý. Nic, co by Klárčinu babičku dokázalo zastavit.

Obecné informace

Seance se bude odehrávat daleko od nemocné Klárky, přestože děj bude s pacientkou úzce souviset. Ivana, Klárčina babička, skutečně vzburcuje rodinu Veselých, aby se pokusili získat peníze od mrtvého prastrýce. Ivana za tím účelem zajistila specialistu, člověka s dlouholetými zkušenostmi v oblastech esoteriky a spiritualismu. Pan Ferdinand je odborníkem na komunikaci se záhrobím. Zdá se, že jediný, kdo tomu všemu opravdu věří, je právě Ivana, ale to jistě nebude pravda. Ostatně – co kdyby to opravdu vyšlo?

Podaří se Veselým společně s Panem Ferdinandem promluvit s prastrýcem Zdeňkem a získat pro Klárku novou naději?

Seance je LARP pro osm až deset hráčů. Postavy v Seanci se dělí do dvou skupin, které budou přibližně stejně početné, v závislosti na tom, zda bude hrát osm, devět nebo deset hráčů. Jedna skupina bude sestávat s příslušníků rodiny Veselých, Pana Ferdinanda a jeho asistenta. Druhá skupina pak bude tvořena duchy, se kterými se bude první skupina pokoušet komunikovat. Obě skupiny jsou co do hloubky postav a zapojení v zápletku zcela rovnocenné, postavy duchů nevyžadují žádné zvláštní znalosti ani nelidské chování.

Co mě čeká?

Každý hráč dostane jednu roli, kterou pak během hry bude ztvárňovat podobně, jako to dělají herci v divadle. Každá role je námi předpřipravená, takže od nás jako

hráč/ka dostanete určité vstupní informace, které je třeba respektovat. Tyto informace zahrnují znalosti postavy, hrubé charakterové rysy, nastavují základní vztahy s ostatními postavami, které se při Seanci objeví, a další náležitosti, které je dobré o své postavě vědět. Vše je shrnuto na zhruba dvou stranách formátu A4, které dostanete k dispozici před hrou, abyste se nimi seznámil/a. Zbytek už je jen na vás. Dostanete možnost doplnit některé charakterové rysy vaší role, takže se pak postava, kterou budete ztvárňovat, stane opravdu unikátní.

Co se očekává ode mě?

Seance bude trvat 3 - 4 hodiny včetně cca hodinové přípravy před hrou. Poté se ještě podle zájmu můžeme věnovat společně debatě nad proběhlou hrou. Pro pochopení a kvalitní ztvárnění role je třeba, aby si každý hráč důkladně prostudoval materiál související s jeho postavou. Přitom si může promýšlet, jaká jeho postava je, jak by na některé podněty reagovala, na čem jí opravdu záleží, co je její hnací silou. Není vůbec špatné si některé modelové situace pro sebe vyzkoušet a sžít se tak s rolí.

Prostředí, do kterého je Seance zasazena, není nijak odlišné od běžného světa, do kterého každé ráno vstáváme, není proto třeba nějak výrazně řešit kostým. Na druhou stranu bude Seance dějem pokrývat určitou společenskou událost, takže je vhodné se slušně obléci.

Herní mechanismy

Vypravěč

Osoba vypravěče je jakýmsi chodícím funkčním mechanismem hry. Zná detailně příběh i jeho postavy, jejich život, schopnosti a další náležitosti. Navíc ví, kterým směrem by se hra měla ubírat tak, aby poskytla co nejvíce zábavy vám – hráčům. Pokud si tedy před hrou ale zejména během hry nebudete vědět s něčím rady, neváhejte a zeptejte se ho. V průběhu hry se také mohou objevit situace, které budou přímo vyžadovat jeho zásah, aby například určil výsledek nějaké operace nebo zajistil pořádek ve výkladu a konfliktu různých událostí.

Rozhodnutí vypravěče je v rámci Cely ve všech směrech a důsledcích konečné, nemá smysl jej diskutovat. Pouze pokud se domníváte, že vypravěč opomněl zvážit nějakou skutečnost, připomeňte mu ji. Je to také jenom člověk.

Spouštěče události

Ve hře bude odehrávat řada událostí. Naprostá většina samozřejmě bude vycházet od vás, hráčů, ale někdy se také stane, že bude třeba do hry zasáhnout z vnějšku. Takové zásahy budou v Seanci omezené na několik případů, které budou vždy iniciovány určitým úkonem, na který budou poté postavy reagovat. Těmto úkonům budeme

říkat spouštěče události.

Následující seznam uvádí spouštěče, které budou v Seanci použity včetně popisu jejich dopadu na hru.

- Rozsvícení světla určité barvy (upřesněno před hrou): Nastane doba, kdy je vhodné realizovat seanci
- Zvuk kvílení větru, i silně deformovaný: Vítr (viz. část o Edenu) pronikl do místnosti a oslabuje Hlasy. Po dobu jeho vanutí není možné komunikovat mezi světy.

Zvláštní schopnosti

Může se stát, že nějaká postava má nějakou zvláštní schopnost. Seance se v tomhle ohledu může zdát nespravedlivá, ale věc se má tak, že takových schopností je ve hře naprosté minimum, to číslo je dokonce na hony vzdálené celkovému počtu hráčů.

Přesto se může taková věc vyskytnout a je třeba s tím zacházet. Schopnosti jsou zpravidla pasivní, k jejich použití není třeba pozastavovat hru, pouze se podle nich zařídit, neboť s největší pravděpodobností působí jen na postavu, která je má. Pokud by přeci jen nastal konflikt nebo bylo třeba vyjasnit použití takové schopnosti, vypravěč je připraven asistovat.

Popis Zvláštních schopností je uveden vždy na konci popisu postavy, pokud tam žádný takový oddíl není uveden, je jasné, že daná postava žádné Zvláštní schopnosti nemá.

Měření fyzických sil

V rámci hry dojít k nějakému fyzickému násilí mezi postavami. Není možné tolerovat skutečné fyzické násilí mezi hráči, nicméně i přesto Seance nemá žádný systém pro řešení souboje postav. Pokud by se někdo chtěl opravdu prát, zastaví hru zřetelným pronesením slova „stop“, čímž pro všechny pozastaví hru a požádá vypravěče o asistenci. Ten určí výsledek souboje, který je možné a vhodné poté bezpečně odehrát s naznačováním úderů nebo za použití podobných technik dle dohody obou bojujících stran. Výsledek, který určí vypravěč, vychází z fyzických dispozic postav a také z jejich aktuálního stavu. Je tedy pravděpodobné, že potlučený chlapec asi neztříští v zápase s dvoumetrákovým svalovcem, nicméně nemusí to být zdaleka pravidlem.

V každém případě tato hra není o boji a fyzickém soupeření a vždy existuje nenásilná alternativa řešení nějaké situace. Postavy v Seanci nejsou koncipovány tak, aby se praly, zvažte tedy, jestli má postava opravdu důvod k násilí a zda to hru nějak obohatí.

Eden – svět mrtvých

Edenem provází Emanuel Grismont, mořeplavec, 1728 – 1763

Venku vane vítr. Pořád. Zvedá nekonečné množství částecek šedivého prachu a metá je do vzduchu stále dokola, žene je pustou plání, aby se otočil a hnal je zase na druhou

stranu. Nikdo neví, kde se bere. V Edenu nikdy neprší, nikdy tam nesvítí slunce. Eden je pustá rovná pláň, kde nic neroste, nic nežije, kde nic není. Jeho zahrady jsou seschlé chuchvalce křovin, nejvýše několik desítek metrů široké, které jsou obalené prachem tak, že nikdo neví, jak skutečně vypadaly, kdysi. Není tam tma, ale určitě tam není světlo. Jen všudypřítomné šero, přesně na hranici temnoty lidské duše.

Občas, po nekonečných kilometrech holé země plné vířícího prachu, je možné narazit na torza staveb. Polorozpadlé a zřícené budovy, nevzhledně vyspravené, aby odolaly závanům větru a poskytovaly tak svým obyvatelům alespoň nějaký úkryt. Bývají tam, kde dříve stávala lidská sídla, nebo kde jsou nyní velká města. Jen smutně odráží jejich slávu, jejich rozloha je nesrovnatelně menší. Zbytek se ztrácí v troskách, které se jednou, jako vše tady, změní v prach. V těchto zbytcích sídel žijí Hlasy. V zemi beznaděje zvané Eden, v říši mrtvých.

Obyvatelé Edenu

Ti, kdo sídlí v Edenu jsou, jak už bylo napsáno, mrtví. Stane se to snadno. Srazí vás autobus, dostanete rakovinu a nepodaří vám boj s ní vyhrát, někdo vám prožene žaludkem kulku a než stačí přijet pomoc, otrávíte si krev vlastními trávicími šťávami. Nebo něco takového. Většina lidí má štěstí a prostě umře, hotovo, konečná. Ti, kteří mají smůlu, se dostanou do Edenu. Aby bylo jasno, neexistuje nic jako nebe, peklo, záhrobí, život po životě nebo nesmrtelnost duše. Je jen život a v horším případě pak jednoho uvítají zahrady Edenu.

Nikdo neví, co přesně to způsobuje. Jsou teorie, že je to způsobeno odkazem, který po sobě člověk v životě zanechal, nebo že je to nějakou „nedokončenou prací“. Jsou to řeči, v pravdě o tom nikdo nemá ani páru a nikdo neobjevil způsob, jak to zjistit.

Když jste tady, věci se změní. Vy se změníte. Není tu nic, k čemu by se dalo upnout, Eden je jedna velká prázdnota, fyzická i emocionální. To působí na jeho obyvatele, kteří se časem stávají afektovaní, přecitlivělí až labilní. Dá se podle toho poměrně dobře odhadnout stáří. Hlasy, jak se obyvatelé Edenu nazývají mezi živými, nemohou najít své touhy zde, leží totiž na druhé straně hrobu, ve světě živých. Většina těchto beznadějných existencí upírá svou pozornost směrem k městům, kde doposud dýchá svěží život a hledají uspokojení nebo alespoň zadostiučinění tam.

V Edenu není možné zemřít, není možné jej opustit. Jen výjimečně se stane, že je někdo natolik zesláblý, že ho unese vítr, ale později se dotyčný zase někde objeví. Nikdo neví, co se s ním tehdy děje. Hlasy, které dostanou možnost zažít něco takového, se zpravidla vrací mnohem více psychicky pohnutí, než byli dříve. Je možné, po fyzické konfrontaci dvou jedinců, že je jeden z nich natolik zesláblý, že jej vítr unese. To vyvolává mylný dojem, že násilí něco řeší. Zpravidle se tím útočník sám vystavuje vysokému riziku toho, že jej vítr také odnese, zadruhé se jeho oběť vždy vrátí. Možná ještě více posedlá svými emočními stahy, ale vrátí se

a pamatuje si vše. Násilí je v Edenu extrémně výjimečné. Hlasy se totiž pochopitelně v místních podmínkách naučili řešit problémy jinak – mnohem, mnohem kreativněji.

Komunikace mezi světy

Svět živých a Eden, zemi mrtvých, odděluje pomyslná komunikační bariéra, která poměrně efektivně znemožňuje vědomou komunikaci do Edenu. Hlasy promlouvat do světa živých mohou, ale vždy je to něco stojí. Cena je zpravidla tak vysoká, že většina z nich se zmůže maximálně na jednu, dvě věty týdně. Poté jsou vyčerpaní, jejich tělo je jaksi lehčí a hůře odolává větrům Edenu. Jen velmi mocné Hlasy dovedou vést kratší konverzaci, aniž by je to nějak výrazněji zasáhlo. Samy hlasy svět živých vnímat mohou, ale pouze v oblastech, kde jsou bezpečné před Větrům.

Říká se, že dříve mezi světy mluvilo více. Lidé neměli k nadpřirozenu tak daleko a v Edenu tehdy nebylo tak bezútěšně. Vítr v Edenu vždy zesílí, když se moc mluví na druhou stranu. Jsou tací, kteří jsou přesvědčeni, že současný stav Edenu je způsoben přílišnou snahou ovlivnit svět, kam mrtví už nepatří.

Mezi živými jsou ale jedinci, kteří jsou schopni lokálně přiblížit oba světy k sobě, jaksi je prolnout. V takové situaci je pak možné navázat relativně bezproblémovou obousměrnou komunikaci. Pro takového spiritualistu je to zpravidla velmi náročný výkon, který nemůže provozovat příliš dlouho ani příliš často. Je k tomu zapotřebí vhodné místo a silná atmosféra působící na účastníky takové seance.

Zákon a právo

Zákon v Edenu v podstatě neexistuje. Je to dáno tím, že pro to není žádný důvod. Jak už bylo psáno, tady není co ztratit, nejde tu takřka nic získat a není toho moc, co šlo udělat špatně. Přesto je tu jedna věc, ve které je potřeba udělat pořádek a sice kontrola komunikace se světem živých. Ve velkých městech, ze kterých jsou ovšem v Edenu vidět jen torza, jsou úřady tzv. Kontroly. Jejich zaměstnanci, nebo spíš členové, mají za úkol hlídat a regulovat kontakty se světem živých. Jejich názor na věc je jasný – žádný kontakt. Nemohou být samozřejmě všude, ale jakmile se o něčem doslechnou, věrte, že jsou problémy. Časem k jejich „pracem“ přibýlo i udržování běžného pořádku. Nejde ani tak o to, že by někdo někoho zabíjel nebo se bouřil, to první dost dobře nejde a to druhé nemá cenu. Občas se ale i tady odehraje nějaká ta krádež nebo podvod, někdo někoho vyhostí z jeho sídla a pak je třeba zakročit. Jedno je třeba si pamatovat, Kontrolori jsou nekompromisní. Zcela.

Běžnou formou trestu je věznění. Je to vlastně zároveň jediná smysluplná forma trestu. Hlasy nemohou zemřít, řada z nich nevnímá fyzickou bolest, ne v běžném lidském chápání toho to výrazu, takže vězení je jedna z mála možností, které zbudou. Délka věznění není ani tak závislá na vážnosti provinění, jako na Kontrolorovi, který trest uděluje. Čas v Edenu jeho obyvatelé vnímají méně, než živí.

Vězte ale, že tresty jsou dlouhé...velmi, velmi dlouhé. Tak to chodí, když máte celou věčnost. Pro úplnost je třeba dodat, že se výjimečně vyskytne i trest fyzický, trestanec se úmyslně oslabí a nechá se trýznit větrem, v horších případech je tento trest završen uvolněním těla, které pak vítr zcela pohltí. Když tyto Hlasy vítr zvrátí zpět, v jejich očích není nic jiného, než čiré šílenství. V pláních Edenu je možné narazit na zubožené postavy potácející se volnou krajinou, šlehané větrem. Ve tvářích mají prázdný výraz, jen v očích se jim zračí naprostá vyšinutost. Každý rozumný Hlas se takovýmto individuím obloukem vyhne, jsou zcela nevypočitatelní. Dalo by se říci, že jsou přízraky říše, která už sama přízračná je.

Popis postavy

Popis postavy je dvoustrana A4, na které najdete vše, co požadujeme, abyste do své postavy zakomponovali. Není toho úplně málo, ale také ne příliš. Je potřeba si uvědomit, že skutečnosti v popisu postavy uvedené jsou pro hráče závazné proto, aby nebyly porušeny vzájemné návaznosti postav na sebe navzájem, aby nedošlo k zbytečným nedorozuměním a záměnám osob a událostí. V popisu není o postavě všechno, to ani není možné. Mělo by tam být ale dost informací, abyste si dokázali vytvořit její obraz a do tohoto obrazu poté dosadit kusy vlastní invence. Té se meze nekladou, jen vždy zvažte, zda se to k postavě opravdu hodí a zda to bude přínosem hře, když ji nějakým konkrétním způsobem dotvoříte.

Popis postavy obsahuje následující kolonky (včetně vysvětlení jejich obsahu):

- Hlavní nadpis: Obsahuje jméno postavy a její věk. V případě, že je postava Hlasem, je uveden i údaj o tom, jak dlouho je mrtvý.
- První nenadepsaný odstavec: Uvádí jakýsi první vzhled do základního charakteru postavy, ta se vám tak vlastně krátce představuje.
- Zázemí: Shrnuje minulost postavy popisnějším a rozsáhlejším způsobem, jeho účelem je, kromě zprostředkování faktografie, také vytvoření nějakého dojmu z postavy ve vaší představivosti (viz. výše).
- Jména: Rekapituluje jména důležitých osob, se kterými se postava v minulosti setkala včetně krátké specifikace toho, o koho se jedná.
- Vztahy k ostatním: Popisuje základní náhled postavy na ostatní postavy ve hře. Postavy zde uvedené budou hru s největší pravděpodobností hrát, takže popisy jsou relevantní. Výjimkou je dvojice Hana a Martin Veselí, kdy hraje vždy jen jeden. Dvě jména s lomítkem ukazují na to, že postava může být jak muž, tak žena, podle toho, jak je složena aktuální skupina hráčů. Je třeba si uvědomit, že tyto řádky popisují pouze počáteční pocity nebo názory související s postavou. Pokud by se dotyčná chovala zcela odlišně, je možné, dokonce se vhodné, část náhledu nebo celý náhled ignorovat nebo přizpůsobit.
- Seance: Předkládá názor postavy na samotnou seanci

– proč na ní je, co od ní očekává.

- Tajemství: Připomíná nějakou událost v minulosti postavy, která na ni mohla vrhnout špatné světlo. Tajemství je něco, s čím se postava rozhodně nechlu- bí, jeho dobrovolné odhalení je na druhou stranu plně v její kompetenci.
- Cíl: Vyjmenovává základní cíle postavy, kterých by chtěla během seance dosáhnout. Dosažení cílů není měřítkem úspěšnosti hraní postavy, jsou to vodítka, která dávají možnost vydat se v hraní určitým smě- rem.
- Charakter a vzezření: Nabízí komplexnější popis základního charakteru postavy. Poslední odstavec obsahuje krátký popis jejího vzhledu.
- Názory: Uvádí několik názorů na svět, život, cokoliv.

Na čem opravdu záleží

Následujících šest bodů jsou důležitá pravidla dobrého larpu a jejich dodržování během hry považujeme za nezbytnost. Víme, že jste rozumní lidé, ale přesto si následující body přečtěte a řiďte se jimi.

1. Je to jen hra

Tohle je snad nejdůležitější pravidlo. Je to pouze hra. Je skvělé, jestli si svou roli dokážete prožít naplno a užít se do pocitů vaší postavy. O tu to kráčí. Očekáváme, že dokážete v průběhu herní doby pociťovat radost, smutek, zoufalství i vášně. Ovšem i přes všechnu tuhle vaši odevzdanost hře nezapomeňte nikdy na to, že je to jen hra. Pokud zjistíte, že prvky vaší postavy se přenáší až příliš do vašeho běžného života a vy nejste schopni se odpoutat, tak potom skutečně zvolněte. Protože opravdový život je jinde. Nezapomeňte, že ač možná hmatatelná a sugestivní, je to jen hra.

2. Intimní zóna

Ne každý hráč se odevzdává hře natolik, že musí prožít úplně vše na vlastní kůži. Není to ani záměrem larpu. Při zajímání, ošetřování zranění, svádění a při spoustě dalších činnostech, kdy dochází k blízkému kontaktu, vždy respektujte intimní zónu druhého hráče. To, že je něco příjemné vám, ještě neznamená, že tak smýšlí všichni. Základem hry je představivost, nikoliv kontakt.

3. Žádné zbraně jako rekvizity

Rekvizity jsou výtečnou cestou, jak učinit hru realističtější. Ovšem reálné zbraně nebo předměty vypadající jako reálné zbraně rozhodně nepoužívejte při konfrontaci s hráči ani nehrajícími civilisty. Protože v tomto případě opravdu dokonalost iluze nestojí za riskování vašeho bezpečí nebo bezpečí jiného člověka.

4. Žádné drogy ani alkohol

I v okamžiku, kdy je vaše postava opilá nebo pod vlivem

narkotik, ji zahrajete mnohem lépe jako střízliví. Pokud si vypláchnete ústa levnou vodkou, aby z vás táhnul správný odér, tak dáváte vytvoření dokonalé iluze svého charakteru vše. Pokud si ovšem vypláchnete vodkou hrdlo, pak jen utlumujete vlastní herecké schopnosti. Hráče, kteří hrají opilí nebo pod vlivem drog, při hře nechceme.

5. Pamatujte, že ne každý hraje.

Ač se může zdát, že zatahování „běžných lidí“ do larpu může být zábava, tak je to jen klamný pocit. Lidé, kteří sami nehrají, nemají o hru zájem a není v nejmenším žádoucí, abyste je do hry zatahovali. Pokud hrajete na veřejnosti, pak se snažte nepůsobit nic, co by mohlo vést k tomu, že někdo zavolá policii, či se bude cítit obtěžován vaší přítomností. V rámci komorních larpů je toto pravidlo poměrně zbytečné, ale je dobré jej znát, kdyby došlo k něčemu neočekávanému.

6. Užijte si to.

Není tu žádné „vítězství“. Žádné „tenhle podváděl“ nebo „já jsem to hrál lépe“. Prostě si to užijte tak, abyste požitek ze hry měli vy i ostatní hráči. Larp je hra o vyprávění a hráčích, larp je hra o hráčích a vyprávě- čích. A hra nikdy nebude zábavná a dobrá, pokud vy sami k tomu nepřistoupíte stejným způsobem.

Instrukce pro vypravěče

Postavy

Ve hře je v ideálním případě 10 postav – 5 mužských, 2 ženské a 3 role, pro které existují varianty pro obě pohlaví.

Mužské

- Pan Ferdinand – ústřední postava – okultista, který celou seanci provozuje. Určitě aktivní a zkušený hráč. Na kvalitě hraní této postavy z velké části závisí celá hra. Je třeba s ním extra probrat jeho roli, techniku kolem seance a podobně
- Igor Talafa – Ferdinandův pomocník. Patří k pasivnějším rolím v seanci. Ideálně někdo, kdo dokáže být kvalitní pravou rukou Ferdinandovi.
- Aleš Hanák – duch „rezident“, který obývá byt, ve kterém se seance pořádá. Nerudný a samotář. Hlavním úkolem je snažit se iritovat duchy a seanci kazit, aby zmizel kontrolor. Aktivní.
- Petr Fajt – tragická postava. Někdo, komu nebude vadit hrát osobní city.
- Radek Toff – postava „troublemakera“ – potíživý. Hodně aktivní role, takže je pro ni dobrý zkušenější hráč, který to nezazdí.

Ženské

- Ivana Dvořáková – babička, která to celé iniciovala. Měla by být sjednocující prvek, pozitivní (až trapně) postava. Měla by být aktivní.
- Eva Veselá – vnučka Ivany, k seanci skeptická. Pasivnější postava, neměla by být moc náročná.

Oboupohlavní

Vždy vybrat jen jednu variantu, i když se třeba jedná o dvě rozdílné osoby.

- Hana / Martin Veselý, preferovaná varianta není. Oba jsou skeptičtí vůči seanci. Ne příliš náročná role.
- Jan Tvrdý / Jana Tvrdá, preferovaná varianta žena. Kontrolor, který by měl držet duchy na uzdě, ale sám by si rád přes seanci vyřešil. Aktivní role pro hráče, který by si měl dokázat zjednat respekt, asi tedy ne pro začátečníka. Někdo, komu nebude vadit hrát city k Evě (i ženská varianta!).
- Michael Marek / Michaela Marková – preferovaná varianta muž. Psanec, který ví o úkrytu peněz (viz zápletky). Dle mého názoru klidně pasivnější hráč – psanec se bojí kontrolorů a tak by se měl chovat nenápadně.

Zápletky

Strýčkovy peníze – Ivana chce zjistit, kam její mrtvý manžel schoval peníze, které chce Ivana použít na léčení nemocné vnučky Klárky. Ivanu by měli podporovat Hana/Martin a Eva, ale ti seanci nevěří. A Eva asi začne mít jiné starosti. Postava, která o penězích ví, je Michael / Michaela,

ale nemá moc důvod cokoliv říkat sama od sebe. Teoreticky by se peněz mohli nějak chytout i zbývající dvě živé postavy.

Postavy: Ivana, Hana/Martin, Eva, Michael/a

Pomsta mrtvého – Radek se chce pomstít Igorovi, který ho zabil, i když za to Igor tak úplně nemůže – může za to magická maska, kterou Igor má teď u sebe (story s maskou je v základě podobná jako Glum a Deagol v PP, více v popisu postav). Pomstě chce z definice zabránit Kontrolor.

Postavy: Radek, Igor, Jana

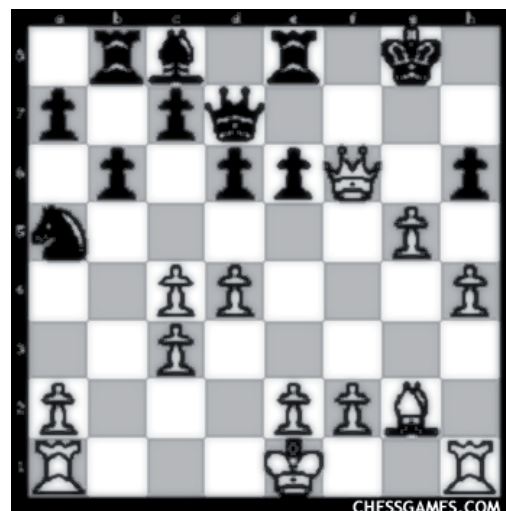
Ménage à trois – Řešení vztahů Evy s jejími dvěma bývalými partnery, mrtvými. Eva chce vyjasnit vztah s Petrem Fajtem, ale ten o to už nestojí. Kontrolorka (ano, lesbička :) zase viní Evu ze své smrti, ale zároveň ji miluje. To samé mužská varianta kontrolora, ale to není tak zábavné. Ale Eva si na tenhle vztah už ani moc nevzpomíná. Eva se nějakým způsobem líbí snad všem mladším mužům ve hře :)

Postavy: Eva, Kontrolorka, Petr

Šachy – Ferdinand a Aleš spolu hrají šachy. Na začátku rozestavět šachy podle schématu. Při matu by se asi mělo něco stát – pokud vyhraje Aleš s černými, měl by se osvobodit.

Postavy: Aleš, Ferdinand

Černý je na tahu.

Řízení

Prakticky jen spouštění triggerů.

- Dávat **signál k oslabení bariéry** (aktivace schopností, možnost dělat seanci) – světlem červené barvy. Ostatní světla budou v ten moment pokud možno utlumena. Červené světlo svítí na desku stolu, u kterého probíhá seance. Mělo by se tak stát cca 6x - 7x za hru, tj cca 1 za 1/2 hodiny na 5 – 10 minut, účelem je konverzaci

umožnit, ale nikoliv nechat volně plynout. Ve chvíli, kdy se moc rozmluví, je třeba dané okno uzavřít.

- **Pouštět Vichřici** – Umlčí a děsí duchy. Asi hlavně, když budou vznikat problémy, nebo když budou moc spolupracovat.

Rekvizity a propriety

- Barevné žárovky (červená pro „spuštění“ seance)
- Šachová sada
- Svíčky
- Přehrávače hudby (pro Ferdinanda, pro Vítr)
- Hudba pro Pana Ferdinanda
- Zvuky kvílení větru
- Malé občerstvení: pouze pitivo – minerálka atp.
- Skleničky
- Soška pro Talafu (maska)

Poznámky

SEANCE

Juraj Votavor alias "Pan Ferdinand", 29 let

Zahrávám si se záhrobím už nějakou dobu, a docela úspěšně. Šikovně využívám toho, čeho jsem už dosáhl, abych se dostal k ještě větším úspěchům. Jen povzte, kdo se může pochlubit tím, že u něj doma přebývá duch, který ho poslouchá na slovo? Já tedy ano.

Zázemí

Narodil jsem se v roce 1979 v Plzni, v takové obyčejné rodině. Otec pracoval v továrně, matka byla učitelka. Jako dítě jsem byl spíše mimo kolektiv, byl jsem samotář a knihomol. Studoval jsem s průměrnými výsledky, protože jsem brzy pochopil, že snaha o lepší známky je zbytečná, že hodnocení stejně nemá na nic důležitého vliv. S úplně stejnou filosofií jsem pak pokračoval i později na průmyslovce, kde jsem s odřenýma ušima i odmaturoval.

Už na střední škole jsem se začal zajímat o záhady, okultno a podobné věci. Přečetl jsem každý škvár na toto téma, který se mi dostal pod ruku. Časem se můj zájem soustředil hlavně na magii, zejména komunikaci s mrtvými. Když jsem skončil střední školu, a odstěhoval se od věřících rodičů, mohl jsem se svoji zálibou začít zabývat i z praktičtějšího hlediska. Tou dobou jsem provedl svoje první pokusy, ale bylo to tehdy spíše takové hraní. Moje záliba mi v mém okolí vynesla pověst podivína a blázná, takže jsem neměl moc přátel. Moje tehdejší zaměstnání nestálo za nic, tak jsem se rozhodl, že své pověsti využiji. Začal jsem se tajemnem, nebo spíše jeho iluzí, živit. Předpověď budoucnosti, seance s mrtvými příbuznými, a podobné blbosti. Samozřejmě, že jsem všechno jen hrál, ale to nevadilo, důvěřivých pověřivých zákazníků jsem měl docela dostatek. Občas jsem při seanci zkoušel i něco z opravdové magie, ale málokdy se něco opravdu povedlo. Semtam nějaké hlasy, poltergeist. Ale i drobné projevy záhrobí mě jen utvrdily v mé snaze. Věřil jsem, že jednou uspěji a studoval jsem dál knihy o magii.

Časem mi začalo ubývat zákazníků, trochu se rozšířilo, že ještě nikdy moje služby k ničemu nebyly. Nastal čas změnit prostředí. Rozhodl jsem se, že se někam daleko přestěhuji, v Plzni mě už nic nedrželo. Prodal jsem svůj byt a koupil jiný v Brně. Prostor to bylo ideální – v tom bytě prý kdosi dávno zemřel, a od té doby tam nikdo nebydlel. Dokonce tam byly ještě všechny věci, zanesené tlustou vrstvou prachu. Když jsem to tam začal uklízet, pocítil jsem obrovskou vlnu nenávisti. O takových projevech ze záhrobí jsem zatím vždy jen četl a bylo mi jasné, že to místo má pro mě potenciál. Děkoval jsem osudu za takovou příležitost.

Změna prostředí mi jednoznačně prospěla, a obchodu také – zákazníků bylo opravdu hodně. Během jedné seance jsem se rozhodl vyzkoušet zvláštní, jen mlhavě popsanou variantu kontaktního rituálu, se kterým jsem měl největší úspěchy. Toho dne jsem se konečně dočkal, všechna má snaha vynela ovoce. Opravdu mě udivilo, když se v místnosti zhmotnila přízračná postava, která vzápětí jakoby

utekla. Když jsem se v toho šoku vzpamatoval, nějak jsem to vyložil svým zákazníkům, vystrčil je ze dveří a začal opravdu pracovat. Už dříve se mi podařilo zjistit, že stará šachovnice v obývacím pokoji je magicky nabitá nejvíc ze všech předmětů v bytě. Rozhodl jsem se vsadit na jednu teorii o tom, co způsobuje život po smrti – teorii kotvy, která zesnulého drží v realitě. Byl jsem přesvědčen, že takovou kotvou musí být pro toho ducha právě ona šachovnice. Sebral jsem odvalu a zopakoval jsem svůj předešlý rituál. Postava se opět zjevila a zaslechl jsem jakoby vanout silný vítr. A pak jsem vsadil na svoji teorii a promluvil. Postava odpověděla a to, co jsem si myslel, se tak potvrdilo. Byl to opravdu ten člověk, který tu kdysi zemřel. Bylo mi už jasné, že onoho ducha na místě drží jen ta šachovnice a tak jsem mu pohrozil, že když neudělá co budu chtít, zničím ji. Očividně ho to vyděsilo, tak jsem přitlačil – využil jsem ho ke svému obchodu. Dokázal jsem už dvakrát oslabit bariéru, tak to budu dělat dál. A moje divadlo pro zákazníky mi ten duch obohatí o „speciální efekty“ – během seancí bude dělat hluk, mluvit a podobné věci, které je přesvědčí o autenticitě mého umění. Nehledě na to, že mi může pomoci při výzkumu. Duch souhlasil.

S pomocí „svého“ ducha se mi kšefty jen sypaly. Sice se mi z něj nepodařilo vytáhnout téměř nic o záhrobí, ale moc mi to ani nevadilo, na můj výzkum mi stejně nezbyvalo moc času. Duch poslušně dělal divadlo a já nestíhal všechny ty seance málem ani organizovat. Peněz bylo dost a já se rozhodl najmout si pomocníka, abych to všechno zvládal. Každý mág musí mít nějakého poskoka, který za něj bude dělat těžkou práci, že ano. Z několika zájemců jsem vybral jednoho, který se zdál, že zastane nejvíc práce. Myslím že jsem odhadl správně – Igor toho o magii ví opravdu hodně a i zjevení mého „ochočeného“ ducha ho znervóznilo o něco méně než jsem čekal. Ideální spolupracovník.

Jména

Igor Talafa – můj pomocník, Aleš Hanák – můj ochočený duch

Vztahy k ostatním

- Eva Veselá: Zajímalo by mě, proč je tady. Jestli opravdu věří, nebo jestli ji sem jen dotáhla ta její babička. Není úplně běžné, že by se seancí účastnili tak mladí lidé.
- Ivana Dvořáková: Typický příklad mého zákazníka. Udělám vše pro to, abych ji přesvědčil, že dostala co chtěla. Dnes má objednanou seanci.
- Martin Veselý: Co ten tady dělá? Evidentně mi nevěří, to už poznám. Měl bych ho držet stranou, takoví občas dělají potíže.
- Hana Veselá: Asi nějaká příbuzná té babky. Vypadá o něco méně přesvědčená o smyslu seance. Měl bych se na ni zaměřit.
- Petr Fajt: Hodně zubožený duch. Ještě jsem takového neviděl.

- Michael Marek / Michaela Marková: Další duch, kterého neznám.
- Igor Talafa: můj nový pomocník, kterého jsem zaměstnal, protože jsem nestíhal. Vypadá to, že se v magii docela vyzná, koneckonců právě proto jsem si ho vybral. Zastane dost práce. Dokonce ho ani moc nezneurovozní můj duch.
- Aleš Hanák: Nejspíše původní obyvatel tohoto místa, který tu zemřel. Vydírám ho, že zničím jeho šachy a tak i jeho, a on mi kůli tomu pomáhá hrát divadlo na zákazníky. Vypadá to, že nemůže ovlivnit svět živých, pokud mu nepomůžu. S jednou výjimkou – občas pohybuje figurkami na šachovnici. Časem jsem se připojil a tak hrajeme šachy. Občas se nějaká figurka pohne, a já pak udělám svůj tah. Sehráli jsme už několik partií, ale nikdy jsem ho neporazil. On mě ale taky ne, všechny partie skončily patem. Jak nepravděpodobné.
- Jan Tvrdý / Jana Tvrdá: Z tohoto mrtvého cítím nenávisť ke mě, ale nepoznám v něm nikoho, koho bych znal. Musím zjistit, proč mě tak nenávidí. Ale musím si dát pozor, co když mi může nějak ublížit.
- Radek Toff: Mrtvý, jehož rysy jsou vidět zřetelněji než rysy ostatních. Neznám ho, ale cítím z něj sálat nenávisť k Igorovi. Proč zrovna k němu?

Seance

Porádám ji. Chci předvést vždy to nejlepší, abych z lidí vymáčkł vděk a s ním i peníze. Zároveň mi poskytují materiál na experimenty, vždyť co by mělo jiného přivést mrtvé, než zoufalé přání jejich blízkých? Tahle seance snad nebude žádná výjimka. Prostě pár pokusů, Alešovo divadlo a nějaká vymyšlená interpretace. Konec. Já tu práci miluju.

Tajemství

Rozhodně bych byl nerad, kdyby někdo z mých zákazníků přišel na to, že tak trochu podvádím. Zkazilo by mi to kšefty a já bych přišel o zdroje lidí a peněz, které tu mám.

Cíl

- Uspokojit nároky svých zákazníků. Spokojení zákazníci dělají pověst a přinášejí peníze.
- Konečně porazit toho ducha v šachové partii. Fascinuje mě šachová hra skrz bariéru a teď cítím, že mám ve hře navrch. Mat by měl být záležitostí několika málo tahů. Hraju s bílými figurami.

Charakter a vzezření

V současné době žiji hlavně pro peníze a úspěch, pro to udělám vše. Když jednám se zákazníky, jsem trochu vlezlý a snažím se působit tajemně. Hodně se chlubím svými úspěchy a rád se nechávám obdivovat. Jakmile mě ale něco vykořelí z mého divadla, stanu se zmateným a ztratím jistotu. Často se mi to ale nestává, na mých seancích jsem jediným pánem situace.

Na seance si oblékám černé roucho, účelem je vypadat trochu tajemně a extravagantně. Jinak to pochopitelně k ničemu užitečné není.

Názory

Jsem opravdu dobrý v magii. Lidé mě mají za šarlatána, ale většinu jsem přesvědčil o svých kvalitách. Ale ještě stále se učím a to divadlo, kterým si vydělávám na chleba, k tomu využívám. Někdy přemýšlím, zda mám skutečně svých vědomostí využívat k takovým podvodům, ale pak tyto myšlenky zaženu. Vždyť nějak si vydělávat musím. A zákazníci už být spokojenější nemůžou.

Ale jednou přijde den, kdy odhalím ještě další tajemství a pak už nebudu muset žít podvodem. Budu vládnout mrtvým a ti udělají, co budu chtít.

Zolaštní schopnosti

Seance – Když je slabší bariéra, dokáží ji na chvíli oslabit tak, že je možná dokonce i komunikace se světem mrtvých.

Proved' nějaký rituál, zapal svíčky, pusť relaxační hudbu... Nenech si seanci narušit poznámkami případných nevěřících účastníků.

Na tomto bude hra prakticky stát. Měl bys zkoušet dělat seanci pokaždé, když k tomu bude příležitost. Hra se samozřejmě může vyvinout i jinak, a pokud budeš mít pocit, že seance by hru jen narušila, klidně ji jednou vypušt'. Můžeš zkusit rituály i nějak modifikovat a udělat tak hru zajímavější.

Pokynem k zahájení seance je rozsvícení červeného světla nad deskou stolu, u kterého bude seance probíhat. To je signál, že bariéra je slabá. Když světlo opět zhasne, daný vstup je ukončen, bariéra příliš zasílala a znemožnila komunikaci se záhrobím.

Jan Tordý, 25 let, 4 roky po smrti

Vzal jsem druhou šanci v Edenu, ve světě mrtvých. Ve světě, kde ostatní už svoji druhou šanci vzdali. Dohlížím na to, aby tento svět měl alespoň nějaký řád, aby se dodržovaly jeho zákony. Bráním Eden před Vichrem. Jsem Kontrolor.

Zázemí

Narodil jsem se v roce 1978 v Brně. Otec byl policista, matka taky a tak si možná dokážete představit, jak to u nás doma vypadalo. Řád a pořádek, tato slova jsme slyšali téměř každý den, a nedodržení pravidel se trestalo. Já jsem to měl nejhorší – byl jsem nejstarší, mým dvěma mladším bratřům jsem už u rodičů tak trochu „prorazil cestu“.

Ve škole jsem díky drezúře rodičů byl jeden z nejlepších. Byl jsem chytrý a navíc dost ctizádostivý, a tak se výsledky málem dostavily samy. No, málem. Faktem bylo, že si moje učitelky snažily mého otce, který byl ve Veřejné bezpečnosti na vysokém postu, trochu předcházet. Na gymnázium, už po revoluci, to bylo horší, tam se se mnou nikdo moc nemazal a já byl spíš jen průměrný.

Otce od policie po revoluci vyhodili, zapletl se prý i s STB nebo tak něco. Dodnes to nevím přesně, otec o tom nechtěl nikdy mluvit. Pracoval pak v nějaké bezpečnostní agentuře, matka u policie sice zůstala, ale pracovala jen v kanceláři na mizerně placeném místě. Časy se mění.

Na střední škole jsem se začal zajímat o holky, jako ostatně všichni moji spolužáci. Na rozdíl od nich jsem ale nebyl moc úspěšný, nebo mi to tak tehdy přišlo. Nebyl jsem nikdy dostatečně oprsklý a chybělo mi přirozené charisma. Většinou jsem se nedokázal ani odhodlat s něčím začít, takže jsem se mohl jen dívat, jak moji spolužáci oblužují ty holky, které u nás na škole za něco stály. Sice se mi podařilo nějaké náhodné zkušenosti nasbírat, ale nebylo to nic, co by stálo za zvláštní zmínku.

A pak přišla Eva. Bylo to v prváku na vysoké škole. Chodila do stejného kruhu. Padli jsme si do oka a já zažíval svoji první opravdovou lásku. To byla nejkrásnější část mého života, který ale nezadržitelně šel k tragickému konci. Ten vztah trval jen asi měsíc, ale o to byl intenzivnější. A o to víc bolel konec. Jednoho dne se se mnou Eva rozešla, a navíc fakt hnusně. Po telefonu. Asi potkala někoho jiného, nevím. Nikdy jsem neměl příležitost, a vlastně ani odvahu to zjišťovat. Pár dní mi trvalo, než jsem se z toho vzpamatoval, a pak jsem se rozhodl za ní zajet, abych si to s ní aspoň vyříkal. A pak zasáhl nemilosrdný osud, ten den jsem zemřel. Do mého auta narazil kamion, kterému selhaly brzdy. Zbytky mého auta byly rozesety na třiceti metrech silnice a já byl na místě mrtvý.

Příchod do Edenu si budu nejspíš pamatovat až navěky, tak dlouho, jak mi tahle existence dovolí. Přišel jsem sem v šoku, napůl šílený. Ta temnota, nesnesitelný rachot Větru a samotný fakt, že přestože moje tělo leží na silnici bez života, moje existence neskončila... Málem mě to uneslo navždy do vichru, odkud bych se už nevrátil. Když

se mi alespoň trochu vrátila přičetnost, pomyslel jsem si, zda nejsem v nebi. Nebo v pekle. Později jsem poznal, že to není ani jedno, rozhodně ne tak, jak obojí popisovala moje zbožná babička.

Na místní poměry jsem si ale docela rychle zvykl, jinak bych asi zešílel. Přijal jsem tuhle bezútěšnou existenci a smířil se s ní. Stal jsem se součástí místní společnosti, jestli se tomu tak dá říkat, a poznal její zákony. Asi jsem měl štěstí. Zaujal jsem jednoho Kontrolora, jak se tu říká duchům, kteří dohlíží na dodržování pravidel, zejména na zákaz komunikace se živými. Pokud se totiž mrtví snaží ovlivňovat svět živých, Větr sílí. A to není dobře. Nakonec jsem se dokonce sám stal Kontrolorem. Po krátké době se mi podařilo vystoupat v hierarchii Kontroly poměrně vysoko. Teď mám na starosti celou jednu oblast ve městě, které je odrazem Brna v Edenu. Vysloužil jsem si pověst nekompromisního Kontrolora. Hned druhého viníka, kterého jsem přistihl při porušování zákona, jsem potrestal nejhorším trestem – vydal jsem ho napospas Vichřici. Kontrola je teď smysl mé existence, sice jediný a trochu zvláštní, ale aspoň nějaký. Připadám si tu důležitý a užitečný.

V hloubi duše mi však občas hlodá myšlenka, že bych se mohl pokusit dokončit to, co jsem na Zemi nestihl. Pokusit se kontaktovat Evu a vyjasnit si vše, co se stalo. Říct jí, že jsem vlastně zemřel kvůli ní. Aby měla výčitky. A vůbec nejradši ji nechat zemřít, aby přišla za mnou a abychom mohli být navždy spolu. Porušit pravidla, která sám vymáhám. Ale jen jednou, dokončit věci, které jsem dole nechal rozdělané. Jen opravdu nevím, jak toho dosáhnout.

Jména

Eva Veselá – moje láska ze světa živých, Aleš Hanák – duch-samotář

Vztahy k ostatním

- Eva Veselá: Holka, co kdysi zavinila moji smrt. Chodili jsme spolu a ona se se mnou rozešla, ale já ji stále miluju, i tady. Nejraději bych ji zabil, abychom mohli být spolu. Nebo si s ní moct aspoň promluvit... Možná na seanci bude chvíli příležitost... Ale musím to zařídit tak, aby mě nikdo nemohl z ničeho obvinít.
- Ivana Dvořáková: Ztracená bába, která mi přiděluje práci. Je přesvědčená, že si bude moct promluvit se svým mrtvým manželem. Nikdo takový tu ale není.
- Martin Veselý: Evin otec. Nikdy jsme se nesetkali a Eva o něm nikdy moc nemluvila. Nevypadá moc sympaticky.
- Hana Veselá: Evina matka. Eva je jí neuvěřitelně podobná. Kdyby mi někdo řekl, že je to jen její o hodně starší sestra, asi bych uvěřil. Přijde mi docela příjemná.
- Petr Fajt: Tenhle už evidentně nemá daleko k úplnému šílenství, je mi ho líto. Takhle rozhodně dopadnout nechci.

- Michael Marek / Michaela Marková: Tenhle Hlas jsem v Edenu nikdy neviděl. Asi se nedokáže zdržet na jednom místě. Takoví jsou hodně podezřelí, měl bych si na něj/ni dát pozor.
- Pan Ferdinand: Takoví jako on mi přidělávají práci. Mít někoho takového ve své oblasti je pro Kontrolora prokletí. Zákon nám zakazuje zasáhnout proti nim, ale nebylo by přece jen výhodnější ho nějak přesvědčit, že toho má nechat, nebo aspoň vypadnout z mé oblasti?
- Igor Talafa: Těžko říct, zda také něco umí, nebo jen pracuje pro peníze. Ale je zvláštní, že jeho hlas je v Edenu slyšet o něco málo hlasitěji, než je u živých obvyklé.
- Aleš Hanák: V jeho domě se bude seance odehrávat. Je tam asi docela silný, ale vypadá to, že má přede mnou respekt. Je to samotář, nevím, jak bude snášet tolik Hlasů pohromadě.
- Radek Toff: Ničím zajímavý mladý Hlas. Nejpiš se tu jen ukrývá před zuřícím Větrém. Měl bych dohlédnout na to, aby ho nezlákalo pokušení se aktivně zúčastnit seance.

Seance

Kontrola toho okultistu už dlouho sleduje. Nikdy nedokázal víc než ukázat svým zákazníkům Aleše Hanáka, ale tentokrát to má být jiné. I mě to tam téměř neodolatelně přitahuje. Od toho tu ale jsem, abych zabránil vměšování. Víím, že tam určitě míří i několik místních hlasů, tak tam bude potřeba zasáhnout. A navíc venku zuří Větr, takže se tam možná bude několik hlasů jen ukrývat, což situaci ještě komplikuje.

Má tam ale být i moje láska Eva, nabízí se mi tak příležitost konečně si s ní vše vyřešit. Ale hlavně se to nesmí dostat ven. Snad bych se mohla s ostatními hlasy nějak dohodnout.

Tajemství

Ačkoliv jsem Kontrolor a mám za úkol dohlížet na dodržování zákonů a trestat jejich porušení, netoužím skoro po ničem jiném, než kontaktovat Evu. Takový rozpor a porušení povinností Kontrolora by mi pochopitelně od mých kolegů vynesl nejtěžší trest, takže si tu myšlenku nechávám pro sebe a málem se bojím na ni jen pomyslet.

Cíl

- Zabránit na seanci přílišnému projevování přítomných Hlasů ve světě živých. Nebudu k tomu mít ale podporu kolegů Exekutorů, ti s Kontrolorkou Janou pracují na dopadení nějakého zvláště nebezpečného poltergeista. Svého cíle budu muset dosáhnout respektem, vyhrůžkami a dohodami.
- Kontaktovat Evu a dořešit s ní svůj vztah, i přesto, že je to zapovězeno. Bude k tomu nejspíše nutná nějaká dohoda s ostatními hlasy, ale zároveň jim nesmím dát výměnou příliš mnoho prostoru. A musím zařídit, aby se to nemohlo dostat ven, k mým kolegům.

Charakter a vzezření

Od Kontrolorů se očekává objektivní a nezájaté chování, naprosto neovlivněné emocemi a osobností. Dlouho sloužící kontroloři už mluví téměř jako stroje – bez emocí, intonace, monotónně a pomalu. Já sloužím teprve chvíli, ale i přes to se snažím svým starším kolegům co nejvíce podobat. Často to ale nedokážu, emoce jsou u mne stále ještě poměrně intenzivní. Nepřipustím ztrátu své autority, před obviněnými se dokážu ovládat téměř vždy. Moje jednání je strohé a přímé, dávám najevo své postavení a udržuji si od ostatních Hlasů určitý odstup.

Názory

Určitě věřím tomu, že to, co tu dělám, je správné. Zákony musí být dodržovány, zvláště ty naše, které chrání Eden před náporom Vichru. Doufáme, že jednoho dne Větr ustane a věci budou takové, jaké byly údajně kdysi dávno. A zákon již nebude potřeba. Zatím ale Větr stále vane silně a nedisciplinovanost některých Hlasů jej jen posiluje.

Nepřipouštím námitku, že každý může mít závažný důvod tak, jako ho mám já. Ten můj je důležitý, zatímco oni provokují Větr malichernostmi.

SEANCE

Jana Jurdá, 25 let, 4 roky po smrti

Vzala jsem druhou šanci v Edenu, ve světě mrtvých. Ve světě, kdy ostatní už svoji druhou šanci vzdali. Dohlížím na to, aby tento svět měl alespoň nějaký řád, aby se dodržovaly jeho zákony. Bráním Eden před Vichrem. Jsem Kontrolor.

Zázemí

Narodila jsem se v roce 1978 v Brně. Otec byl policista, matka taky a tak si možná dokážete představit, jak to u nás doma vypadalo. Řád a pořádek, tato slova jsme slychali téměř každý den, a nedodržení pravidel se trestalo. Já, i když jsem byla nejmladší a navíc holka (měla jsem dva starší bratry), jsem to neměla o nic volnější – jak říkal otec, “zákony platí pro všechny”.

Ve škole jsem díky drezúře rodičů byla jedna z nejlepších. Byla jsem chytrá a ctizádostivá a tak se výsledky málem dostavily samy. No, málem. Faktem asi bylo, že si moje učitelky snažily mého otce, který byl ve Veřejné bezpečnosti na vysokém postu, trochu předcházet. Na gymnáziu, už po revoluci, to bylo horší, tam se se mnou nikdo moc nemazal a já byla spíš jen průměrná.

Otce od policie po revoluci vyhodili, zapletl se prý i s STB, nebo tak něco. Dodneška to nevím přesně, otec o tom nechtěl nikdy mluvit. Pracoval pak v nějaké bezpečnostní agentuře, matka u policie sice zůstala, ale pracovala jen v kanceláři na mizerně placeném místě. Časy se mění.

Na střední škole jsem se začala zajímat o kluky, snad jako všechny moje kamarádky. Už tou dobou jsem měla pocit, že je se mnou něco trochu v nepořádku. Mnohem víc mě přitahovaly holky, ale dlouhou dobu jsem si to prostě nechtěla připustit, spíše jsem neustále sama sebe přesvědčovala, že jsem tlustá, ošklivá a podobně. Takže jsem se prostě hnala z jednoho vztahu do druhého, ale všechny skončily špatně. Jednou na jednom večírku, to už jsem byla na vysoké škole, jsem se nechala sbalit holkou a to bylo vážně skvělé. Jmenovala se Eva a až ona mi ukázala cestu. Začala jsem s ní chodit a konečně si uvědomila, jak to se mnou vlastně je. Ten vztah byl úžasný. Po tolika neúspěšných pokusech s kluky jsem našla štěstí s holkou. Rodičům jsem o tom ale nikdy neřekla. Dodnes netuším, jak by to vlastně přijali.

Ten vztah trval jen asi měsíc, ale bylo to nejkrásnější období mého života, o co kratší, o to intenzivnější. Jednoho dne se ale se mnou Eva rozešla, a navíc fakt hrusně. Po telefonu. Pár dní mi trvalo, než jsem se z toho vzpamatovala a pak jsem se rozhodla za ní zajet, abych si to s ní alespoň vyjasnila a měla klid. A pak zasáhl nemilosrdný osud, ten den jsem zemřela. Do mého auta narazil kamion, kterému selhaly brzdy. Zbytky mého auta byly rozesety na třiceti metrech silnice a já byla na místě mrtvá.

Příchod do Edenu si budu nejspíš pamatovat až navěky, tak dlouho, jak mi tahle existence dovolí. Přišla jsem sem v šoku, napůl šílená. Ta temnota, nesnesitelný rachot Větru a samotný fakt, že přestože moje tělo leží na silnici bez

života, moje existence neskončila... Málem mě to uneslo navždy do Větru, odkud bych se už nevrátila. Když se mi alespoň trochu vrátila přičetnost, pomyslela jsem si, zda nejsem v nebi. Nebo v pekle. Později jsem poznala, že to není ani jedno, rozhodně ne tak, jak obojí popisovala moje zbožná babička.

Na poměry Edenu jsem si ale docela rychle zvykla, jinak bych asi zešilela. Přijala jsem tuhle bezútešnou existenci a smířila se s ní. Stala jsem se součástí místní společnosti, jestli se tomu tak dá říkat. Poznala jsem místní zákony. Asi jsem měla štěstí. Zaujala jsem jednoho Kontrolora, jak se tu říká duchům, kteří dohlíží na dodržování pravidel, zejména na zákaz komunikace se živými. Pokud se totiž mrtví snaží obližňovat svět živých, Větr sílí. A to není dobře. Nakonec jsem se dokonce sama stala Kontrolorem. Po krátké době se mi podařilo vystoupat v hierarchii Kontroly poměrně vysoko. Teď mám na starosti celou jednu oblast ve městě, které je odrazem Brna v Edenu. Vysloužila jsem si pověst nekompromisního Kontrolora. Hned druhého viníka, kterého jsem přistihla při porušování zákona, jsem potrestala nejhorším trestem – vydala jsem ho napospas Větru. Kontrola je teď smysl mé existence, sice jediný a trochu zvláštní, ale aspoň nějaký. Připadám si tu důležitá a užitečná.

Avšak ve hloubi duše mi občas hlodá myšlenka, že bych se mohla pokusit dokončit to, co jsem na Zemi nestihla. Pokusit se kontaktovat Evu a vyjasnit si vše, co se stalo. Říct jí, že jsem zemřela vlastně kvůli ní. Aby měla výčitky. A vůbec nejradši ji nechat zemřít, aby přišla za mnou, a abychom mohli být navždy spolu. Porušit pravidla, která sama vymáhám. Ale jen jednou, dokončit věci, které jsem dole nechala rozdělané. Nicméně opravdu nevím, jak toho dosáhnout.

Jména

Eva Veselá – moje láska ze světa živých, Aleš Hanák – duch-samotář

Vztahy k ostatním

- Eva Veselá: Dívka, co kdysi zavinila moji smrt. Byly jsme milenky, a ona se se mnou rozešla, já ji ale stále miluji. I tady. Nejraději bych ji zabila, abychom mohly být spolu. Nebo si s ní moci aspoň promluvit... Možná na seanci bude chvíli příležitost. Musím to ale zařídit tak, aby mě nikdo nemohl z ničeho obvinít.
- Ivana Dvořáková: Zatracená bába, která mi přiděluje práci. Je přesvědčená, že si bude moci promluvit se svým mrtvým manželem. Nikdo takový tu ale není.
- Martin Veselý: Evin otec. Nikdy jsme se nesetkali a Eva o něm nikdy moc nemluvila. Nevypadá moc sympaticky.
- Hana Veselá: Evina matka. Vidím ji poprvé v životě a působí na mne příjemným dojmem.
- Petr Fajt: Tenhle už evidentně nemá daleko k úplné-

mu šílenství, je mi ho líto. Takhle rozhodně dopadnout nechci.

- Michael Marek / Michaela Marková: Tenhle Hlas jsem v Edenu nikdy neviděla. Asi se nedokáže zdržet na jednom místě. Takoví jsou hodně podezřelí, měla bych si na něj dát pozor.
- Pan Ferdinand: Takoví jako on mi přidělávají práci. Mít někoho takového ve své oblasti je pro Kontrolora prokletí. Zákon nám zakazuje zasáhnout proti nim, ale nebylo by přece jen výhodnější ho nějak přesvědčit, že toho má nechat, nebo aspoň vypadnout z mé oblasti?
- Igor Talafa: Těžko říct, zda také něco umí, nebo jen pracuje pro peníze. Ale je zvláštní, že jeho hlas je v Edenu slyšet o něco málo hlasitěji, než je u živých obvyklé.
- Aleš Hanák: V jeho domě se bude seance odehrávat. Je tam asi docela silný, ale vypadá to, že má přede mnou respekt. Je to samotář, nevím, jak bude snášet tolik Hlasů pohromadě.
- Radek Toff: Ničím nezajímavý mladý Hlas. Nejpiš se tu jen ukrývá před zuřícím Vichrem. Měla bych dohlédnout na to, aby ho nezlákalo pokušení se aktivně zúčastnit seance.

Seance

Kontrola toho okultistu už dlouho sleduje. Nikdy nedokázal víc než ukázat svým zákazníkům Aleše Hanáka, ale tentokrát to má být jiné. I mě to tam téměř neodolatelně přitahuje. Od toho tu ale jsem, abych zabránila vměšování. Víím, že tam určitě mívá i několik místních hlasů, takže tam bude potřeba zasáhnout.

Má tam ale být i moje láska Eva, nabízí se mi tak příležitost konečně si s ní vše vyřešit. Ale hlavně se to nesmí dostat ven. Snad bych se mohla s ostatními hlasy nějak dohodnout.

Tajemství

Ačkoliv jsem Kontrolor a mám za úkol dohlížet na dodržování zákonů a trestat jejich porušení, netoužím skoro po ničem jiném, než kontaktovat Evu. Takový rozpor a porušení povinností Kontrolora by mi pochopitelně od mých kolegů vynesl nejtěžší trest, takže si tu myšlenku nechávám pro sebe a málem se bojím i na ni pomyslet.

Cíl

- Zabránit na seanci přílišnému projevování přítomných hlasů do světa živých. Nebudu k tomu mít ale podporu kolegů Exekutorů, ti s Kontrolorem Janem pracují na dopadení nějakého zvláště nebezpečného poltergeista. Svého cíle budu muset dosáhnout respektem, vyhrůžkami a dohodami.

- Kontaktovat Evu a dořešit s ní svůj vztah, i přesto, že je to zapovězeno. Bude k tomu nejspíše nutná nějaká dohoda s ostatními hlasy, ale zároveň jim nesmím dát výměnou příliš mnoho prostoru. A musím zařídit, aby se to nemohlo dostat ven, k mým kolegům.

Charakter a vzezření

Od Kontrolorů se očekává objektivní a nezájaté chování, naprosto neovlivněné emocemi a osobností. Dlouho sloužící kontroloři už mluví téměř jako stroje – bez emocí, intonace, monotónně a pomalu. Já sloužím teprve chvíli, ale i přes to se snažím svým starším kolegům co nejvíce podobat. Často to ale nedokážu, emoce jsou u mne stále ještě docela intenzivní. Nepřipustím ztrátu své autority, před obviněnými se dokážu ovládat téměř vždy. Moje jednání je strohé a přímé, dávám najevo své postavení a udržuji si od ostatních Hlasů určitý odstup.

Názory

Určitě věřím tomu, že to, co tu dělám, je správné. Zákony musí být dodržovány, zvláště ty naše, které chrání Eden před náporom Větru. Doufáme, že jednoho dne Vítr ustane a věci budou takové, jaké byly údajně kdysi dávno. A zákon již nebude potřeba. Zatím ale Vítr stále vane silně a nedisciplinovanost některých Hlasů jej jen posiluje.

Nepřipouštím námitku, že každý může mít závažný důvod tak, jako ho mám já. Ten můj je důležitý, zatímco oni provokují Vítr malichernostmi.

SEANCE

Hana Veselá, 43 let

Musím říci, že jsem měla šťastný život. Byl tam rozvod, byly tam problémy, to ano, ale v zásadě mohu říci, že na to vzpomínám s radostí a úsměvem na rtech.

Všechno je pomíjivé. Nevím, čím jsme si to zasloužili, čím si to Klárka zasloužila, ale tak to nemá být, takhle se to nemělo stát.

Zázemí

Od malinka jsem procházela tvrdou výchovou. Moje matka byla velmi přísná žena. Dříve jsem si myslela, že je jen zlá, ale ona opravdu věřila tomu, co dělala, věřila, že je to všechno pro dobro věci a věří tomu zřejmě stále. Otec byl naštěstí trochu protiváhou jejího řádění, ale zdaleka ne takovou, jakou by bylo třeba.

Bylo to dáno zejména tím, že matka byla vychována stejně přísně a chtěla tento rodinný „poklad“ přenést dál. Já jsem si to nenechávala líbit, jen co jsem svou svobodu takto získala. Situace v rodině vyvrcholila, když měl můj otec autonehodu. Několik měsíců byl upoután na lůžko a nebyl při vědomí. Toho už nikdy nenabyl. Tehdy mi bylo sedmnáct.

Jako malá jsem vlastně nemohla skoro nic z toho, co moje vrstevnice dělaly zcela běžně. Brala jsem proto svou výchovu do vlastních rukou a vystavovala se opakovanému kárání matky, nicméně já jsem svou svobodu takto získala. Situace v rodině vyvrcholila, když měl můj otec autonehodu. Několik měsíců byl upoután na lůžko a nebyl při vědomí. Toho už nikdy nenabyl. Tehdy mi bylo sedmnáct.

Dost těžko jsem tu ztrátu nesla, cítila jsem to jako obrovskou nespravedlnost, přišla jsem o poslední opravdovou oporu v životě. Kromě toho jsem se ani neměla komu vyplakat, protože přísný režim výchovy mi pošlapal řadu perspektivně vypadajících kamarádství i vztahů.

V osmnácti jsem odešla z domu a pokusila se spálit mosty. Nepovedlo se mi to tak docela a dnes toho nelituji. Neměla jsem nic a začala jsem žít s prázdnýma rukama na ulici. Měla jsem štěstí a našla si brzy práci, takže jsem si nejprve mohla dovolit ubytovnu, později i malý bytček. Nebylo to snadné, ale zvedla jsem se ze dna sama a byla jsem na sebe patřičně hrdá. Nevěřím, že by to moje matka uměla ocenit, ale vím, že by nedokázala začít žít na vlastních nohách tak, jako já.

Martina jsem potkala v práci, dělal náměstka kolego-vi mého šéfa, tak už to chodí. Zřejmě jsem se mu líbila, byl velmi pozorný a zdvořilý a na to jsem letěla, protože sobecky až hnusně se ke mně chovali skoro všichni celý život. Vzali jsme se poměrně problematicky až dva měsíce poté, co jsem s ním otěhotněla, ale nikdo to naštěstí nijak nerozmazával nebo si toho snad ani nevšiml.

Evička přišla na svět nožkami napřed, byl to vysilující zážitek, ale byla zdravá a moc pěkná. Pro mě to představovalo jakýsi příslib lepších časů s manželem, rodinou, která je jen moje a pro kterou se obětuji klidně celá, protože ji miluji a ona miluje mě.

Vydrželo to tak docela dlouho, pokud se to dá říci o sedmi letech. Pak se to začalo nějak kazit. S Martinem jsme se vzdělili, on měl hodně práce a já jsem si ji tím pádem udělala taky. Malá už chodila do školy, takže zůstávala dlouho ve školní družině, než jsem se vrátila ze zaměstnání. On ráno odcházel přede mnou a vracel se pozdě večer, po mně. Myslela jsem, že jsem se to snažila vyřešit, ale asi ne dost a pak už bylo pozdě.

Několikrát jsem mu byla nevěrná, většinou s kolegy z práce, vesměs taky zadanými. Nikdy jsem to nedělala víckrát s tím samým, byly to jen takové výlety, hledání toho, co jsem už nemohla mít u Martina. Celé to skončilo obrovskou hádkou, ukázalo se, že jsem nebyla jediná, kdo chodil na zálety, a rozvedli jsme se.

Přes kolegy v práci, jak jinak, jsem si našla kamaráda na vesnici a asi o rok později jsme se k němu s Evičkou nastěhovali, tehdy jí bylo dvanáct. Velmi rychle se ale ukázalo, že tento vztah nemá perspektivu. Za tři roky jsme si zase s dcerou balily kufry a jely zpět do Brna.

Tentokrát jsem si říkala, že do toho zase nespádnou, že musím být rozumná a když ne kvůli sobě, tak určitě kvůli Evě. Seběhlo se to ale tak, že jsem si znovu vzala Martina. Oba jsme asi zjistili, že se potřebujeme a že to, co si můžeme dát navzájem, nám nikdo jiný nedá. Cítila jsem se sním mnohem lépe, než poprvé. Nebylo to tak bláznivé zamilované, ale dalo by se říci, že jsem se ve výsledku cítila mnohem šťastnější. Netrvalo dlouho a počali jsme další dítě. Narodila se hlavičkou napřed, zdravá jako řípa, malá Klárka.

Eva se dobře učila a dělala nám s Martinem radost. Vystudovala ekonomku a našla si práci jako nějaká konzultantka ve svém oboru. Ve svých dvaadvaceti nám oznámila, že balí kufry a stěhuje se někam do vlastního. Mysleli jsme s manželem, že je v tom nějaký kluk, ale ne, opravdu se stěhovala do vlastního. Nechtěla jsem jí bránit. Vzpomněla jsem si na vlastní začátky. Vlastně jsem na ni byla docela pyšná, ač jsem se o ni moc bála.

Pak nás ale potkala rána, kterou nikdo nečekal. Klárce diagnostikovali po podivných zdravotních obtížích akutní leukémii. Zkusili jsme snad všechno: chemoterapii, ozařování, dokonce i akupunkturu a další alternativní medicínu, jejíž jméno neumím ani vyslovit. Nakonec se tu přeci jen objevila šance, ale zase jsme s manželem byli rychle usazeni. Pro Klárku nadějně vypadající alternativní léčba byla zcela mimo naše finanční možnosti. Její dosavadní léčení nás už tak dost peněžně zatížilo, dokonce výrazně zadlužilo, a nebylo zkrátka z čeho. Přemýšleli jsme, kde ty peníze vzít, padaly návrhy na veřejné sbírky, řetězové maily a podobné nesmysly. Ale s největší blbostí z blbostí přišla, jak jinak, má matka. Budeme prý vyvolávat duchy. Jen co jsem se trochu vzpamatovala ze spravedlivého rozhořčení nad zcela nevhodným humorem, přišel další šok – ona to myslela vážně.

Jména

Ivana Dvořáková – matka; Aleš Dvořák – otec; Eva Veselá – starší dcera, Klára Veselá – mladší dcera, Martin Veselý – manžel.

Vztahy k ostatním

- Ivana Dvořáková: Moje drahá matka. Drsná a nepřijemná žena, která stále žije v době svého mládí a nemíní ustoupit ani o píď, ve jménu svých dávno zašlých ideálů.
- Eva Veselá: Moje dcera, na kterou jsem patřičně hrdá. Našla si přítele, který shodou okolností bydlel u sousedů, když jsme ještě pobývaly na vesnici. Bohužel se mu stala nějaká nehoda a zemřel. Eva to hrozně těžce nesla, ale je mladá, vyrovná se s tím. Nic to ovšem nemění na tom, že mi jí bylo velmi líto.
- Petr Fajt: Zesnulý přítel mé dcery Evy. Viděla jsem ho jen několikrát, ale určitě nevypadal tak zuboženě, jako nyní.
- Michael Marek / Michaela Marková: Tenhle člověk je mi tak trochu záhadou. Není možné nevšimnout si, jak se dívá na Evu. Nedokážu ale vyčíst, co to znamená.
- Pan Ferdinand: Je vidět, že svou práci dělá už nějakou dobu. A teď nemluví o vyvolávání duchů, ale o dramatickém projevu a nastolování okultní atmosféry každým pohybem a slovem.
- Igor Talafa: Tenhle chlap je mi opravdu výrazně nesympatický. Pan Ferdinand prý ho potřebuje k pomoci se seancí. Možná by mi to vadilo méně, kdyby nám to dal vědět předem, ale spíš to bude prostě tím chlapem.
- Aleš Hanák: Vzbuzuje respekt a na tohle já mám odhad. Nebylo by dobré se s ním pustit do křížku, snad to nebude třeba.
- Jan Tvrdý / Jana Tvrdá: Naproti tomu tenhle člověk si už svým postojem říká o ránu a to nejsem nijak násilnický založená.
- Radek Toff: Nikdy jsem ho neviděla, ale soudím, že to bude pěkný vykuk. Takových jsme v kanceláři pár měli, než jsme je společně zapudili a vlastně tak zaměstnavateli ještě zvýšili výkonnost pracoviště, když nás typové, jako je tenhle, v pracovní době neobtěžovali svými výstupy.

Seance

Už ani nevím, v jaké slabé chvíli mě matka přemluvila k téhle šarádě. Nevěřím na duchy snad od dvanácti let a dlouho mi trvalo, než jsem zkousla, že se tohle divadlo děje okolo mé malé, zvláště v jejím stavu. Je ale pravda, že už jsme zkoušeli snad všechno ostatní a jestli nám má pomoci tohle, pak budu vděčná. A pak už asi uvěřím čemukoliv.

Tajemství

Stres kolem Klárky mě ale nezanechal nepoznamenanou. Začala jsem své psychické problémy řešit nějakými léky, které mi předepsal kamarád doktor. Po nějaké době

mi je ale předepisovat přestal s tím, že jsou návykové a že bych měla zajít raději za psychologem. Musím mu dát za pravdu, jsou návykové. Sehnat je není snadné, ale bez nich to už zkrátka nejde.

Cíl

- Buď zjistit, že duchové nejsou, vynadat matce, že takhle mrhala časem i prostředky, nebo skutečně získat peníze pro Klárčinu léčbu – za předpokladu, že se milím.
- Vypořádat se konečně s matkou, uzavřít tu kapitolu minulosti. Víím, že ona už to udělala, ale já potřebuji zakopat válečnou sekeru, ne ji jen pověsit na hřebík někde po ruce, jako to udělala ona.

Charakter a vzezření

Jsem smířitelka národů. Díky svému dětství nesnáším konflikty, natož mezi příbuznými. Jsem ochotna velmi dlouho a velmi pečlivě trvat na usmíření brojících táborů a většinou jsem úspěšná. Trochu z toho vybočuje moje neschopnost konečně se vyrovnat s matkou, ale to je samozřejmě zcela jiný příběh.

Nejsem dominantní ani nějak panovačná, vlastně jsem velmi milá. Dokážu být tak milá, že najednou všechno jde. Zřejmě to bude tím, že za každou svou vážně míněnou prosbu dodám tón, který nenechá posluchače na pochybách, kde jsou právě mé zájmy.

Jsem ještě stále mladá, rozhodně se tak cítím a podle toho se taky oblékám a líčím.

Názory

Nesnáším nespravedlnost, ubližování bezmocným, vykořisťování, lež, podvody, zradu. Umím a chci za potlačování takových věcí bojovat. Naneštěstí je nyní třeba se maximálně věnovat rodině. Není nic, co bychom společně nezvládli, tím jsem si jistá.

Martin Veselý, 42 let

Je to tak trochu houpačka, tenhle život. Nepodařilo se mi dostat mezi tu skupinu privilegovaných, která se o tohle nemusí starat, takže mi nezbylo, než se pěkně houpat. Stále ale myslím na svou rodinu. Nevím, čím jsme si to zasloužili, čím si to Klárka zasloužila, ale tak to nemá být, takhle se to nemělo stát.

Zázemí

Od malinka jsem procházel tvrdou výchovou. Moje matka byla velmi přísná žena. Dříve jsem si myslel, že je jen zlá, ale ona opravdu věřila tomu, co dělá, věřila, že je to všechno pro dobro věci. Otec byl naštěstí trochu protiváhou jejího řádění, ale zdaleka ne takovou, jakou by bylo třeba.

Bylo to dáno zejména tím, že matka byla vychována stejně a chtěla tento rodinný „poklad“ pochopitelně přenést dál. Já jsem si to nenechával líbit jen co jsem trochu povyrosl a dostal špetku rozumu. Tím jsem zavdával příčinu řady konfliktů, které se u nás odehrávaly.

Jako malý jsem vlastně nemohl skoro nic z toho, co moji vrstevníci dělali zcela běžně. Bral jsem proto svou výchovu do vlastních rukou a vystavoval se tak opakovanému kárání od matky, nicméně jsem svou svobodu takto získal.

Úplnou volnost jsem získal vlastně až s maturitou, kdy matka musela pod tlakem otce uznat, že už jsem zřejmě dospěl. Začal jsem pracovat v jedné větší firmě a měl jsem na starost spedici, což nicméně v praxi představovalo jen papírování.

Hanku jsem potkal v práci, pracovala pod kolegou mého kolegy, tak už to chodí. Zřejmě jsem se jí líbil, byla neuvěřitelně přitažlivá a lehce se mnou flirtovala, když jsme se v práci potkali. Nakonec jsem to nevydržela vytáhnul ji ven. Vzali jsme se poměrně problematicky až dva měsíce poté, co se mnou otěhotněla, ale nikdo to naštěstí nijak nerozmazával nebo si toho snad ani nevšiml.

Evička přišla na svět nožkami napřed, byl to vysilující zážitek, ale byla zdravá a moc pěkná. Pro mě to představovalo jakýsi příslib lepších časů rodinou, která je jen moje a pro kterou obětuji všechno, protože ji miluji a ona miluje mě.

Vydrželo to tak docela dlouho, pokud se to dá říci o sedmi letech. Pak se to začalo nějak kazit. S Hankou jsme se vzdálili, ona měl hodně práce a já jsem si ji tím pádem udělal taky. Malá už chodila do školy, ale zůstávala dlouho ve školní družině si ji pozdě odpoledne vyzvedla manželka poté, co se vrátila ze zaměstnání. Já ráno odcházel před ní a vracel se pozdě večer. Myslel jsem, že jsem se to snažil vyřešit, ale asi ne dost a pak už bylo pozdě.

Několikrát jsem jí byl nevěrný, většinou s kolegyněmi z práce, vesměs také zadanými. Nikdy jsem to nedělal víckrát s tou samou, byly to jen takové výlety, hledání toho, co jsem už nemohl mít u Hanky. Celé to skončilo obrovskou hádkou, ukázalo se, že jsem nebyl jediná, kdo chodil na

zálety, a rozvedli jsme se.

Nejprve jsem se odstěhoval já, ale i ona nakonec náš byt pronajala a odjela někam na venkov. Její matka mi řekla, že tam má někoho jiného. Docela dost jsme se odcizili. Evičku jsem vídal každý druhý víkend. Bylo to pro mě dost nešťastné období, trvalo to přes čtyři roky. Nedokázal jsem se s tím nějak srovnat, nevěděl jsem, jestli ještě něco cítím k bývalé ženě, nebo jsem si spíše nalhával, že už necítím nic. Spadl jsem do problémů s alkoholem, ale naštěstí mi z toho kamarádi pomohli.

A s dalším zhoupnutím oné houpačky života se to vyvinulo tak, že jsme se s Haničkou, která se mezitím vrátila zpět do Brna, bez toho chlapa z vesnice, dali dohromady. Tentokrát jsem si říkal, že do toho zase nespádnou, že musím být rozumný a když ne kvůli sobě, tak určitě kvůli Evě. Oba jsme asi zjistili, že se potřebujeme, že to, co si můžeme dát navzájem, nám nikdo jiný nedá a vzali jsme se. Cítil jsem se s ní mnohem lépe, než poprvé. Nebylo to tak bláznivě zamilované, ale dalo by se říci, že jsem se ve výsledku cítil mnohem šťastnější. Netrvalo dlouho a počali jsme další dítě. Narodila se hlavičkou napřed, zdravá jako řípa, malá Klárka.

Eva se dobře učila a dělala nám se ženou radost. Vystudovala ekonomku a našla si práci jako nějaká konzultantka ve svém oboru. Ve dvaadvaceti nám oznámila, že balí kufry a stěhuje se někam do vlastního. Mysleli jsme s Hankou, že je v tom nějaký kluk, ale ne, opravdu se stěhovala na vlastní pěst. Nechtěl jsem jí bránit. Vzpomněl jsem si na vlastní začátky. Vlastně jsem na ni byl docela pyšný.

Pak nás ale potkala rána, kterou nikdo nečekal. Klárce diagnostikovali po podivných zdravotních obtížích akutní leukémii. Zkusili jsme snad všechno: chemoterapii, ozařování, dokonce i akupunkturu a další alternativní medicínu, jejíž jméno neumím ani vyslovit. Nakonec se tu přeci jen objevila šance, ale zase jsme se ženou byli rychle usazeni. Pro Klárku nadějně vypadající alternativní léčba byla zcela mimo naše finanční možnosti. Její dosavadní léčení nás už tak dost zatížilo, dokonce výrazně zadlužilo, a nebylo zkrátka z čeho. Přemýšleli jsme, kde ty peníze vzít, padaly návrhy na veřejné sbírky, řetězové maily a podobné nesmysly. Ale s největší blbostí z blbostí přišla Hančina matka. Budeme prý vyvolávat duchy. Jen co jsem se trochu vzpamatoval ze spravedlivého rozhořčení nad zcela nevhodným humorem, přišel další šok – ona to myslela vážně.

Jména

Ivana Dvořáková – Hanina matka; Aleš Dvořák – Hanin otec; Eva Veselá – starší dcera, Klára Veselá – mladší dcera, Hana Veselý – má žena.

Vztahy k ostatním

- Radek Toff: Nikdy jsem ho neviděl, ale soudím, že

to bude pěkný vykuk. Takových jsme v kanceláři pár měli, než jsme je společně zapudili a vlastně tak zaměstnavateli ještě zvýšili výkonnost pracoviště, když nás typové, jako on, v pracovní době neobtěžovali svými výstupy.

- Ivana Dvořáková: manželčina drahá matka. Drsná a nepříjemná žena, která stále žije v době svého mládí a nemíní ustoupit ani o píď, ve jménu svých dávno zašlých ideálů.
- Eva Veselá: Moje dcera, na kterou jsem patřičně hrdý. Našla si přítele, který shodou okolností bydlel v sousedství na vesnici, kde přechodně bydlela žena s dcerou, když jsme se rozvedli. Bohužel se mu stala nějaká nehoda a zemřel. Eva to hrozně těžce nesla, ale je mladá, vyrovná se s tím. Nic to ovšem nemění na tom, že mi jí bylo velmi líto.
- Petr Fajt: Zesnulý přítel mojí dcery Evy. Viděl jsem ho jen několikrát, ale určitě nevypadal tak zuboženě, jako teď.
- Michael Marek / Michaela Marková: Tenhle člověk je mi tak trochu záhadou. Není možné nevšimnout si, jak se dívá na Evu. Nedokážu ale vyčíst, co to znamená.
- Pan Ferdinand: Je vidět, že svou práci dělá už nějakou dobu. A teď nemluví o vyvolávání duchů, ale o dramatickém projevu a nastolování okultní atmosféry každým pohybem a slovem.
- Igor Talafa: Tenhle chlap je mi opravdu výrazně nesympatický. Pan Ferdinand ho prý potřebuje na pomoci se seancí. Možná by mi to vadilo méně, kdyby nám to dal vědět předem, ale spíš to bude prostě tím chlapem.
- Aleš Hanák: Vzbuzuje respekt a na tohle já mám odhad. Nebylo by dobré se s ním pustit do křížku, snad to nebude třeba.
- Jan Tvrdý / Jana Tvrdá: Naproti tomu tenhle člověk si už svým postojem říká o ránu a to nejsem nijak násilnický založený.

- Buď zjistit, že duchové nejsou, vynadat Ivaně, že takhle mrhala časem i prostředky, nebo skutečně získat peníze pro Klárčinu léčbu, za předpokladu, že se mýlím.
- Vypořádat se konečně s Hančinou matkou, uzavřít tu záležitost. Nemám ji rád, protože mi připomíná mou vlastní matku a to byla pěkná mrcha. Potřebuji zakopat válečnou sekeru, ne ji jen pověsit na hřebík někde po ruce, jako to udělala ona.

Charakter a vzezření

Jsem smířitel národů. Díky svému dětství nesnáším konflikty, natož mezi příbuznými. Jsem ochoten velmi dlouho a velmi pečlivě trvat na usmíření brojících táborů a většinou jsem úspěšný. Trochu z toho vybočuje moje neschopnost konečně se vyrovnat s Haninou matkou, ale to je samozřejmě zcela jiný příběh.

Nejsem dominantní ani nějak panovačný, vlastně jsem velmi milý. Dokážu být tak milý, že najednou všechno jde. Zřejmě to bude tím, že za každou svou vážně míněnou prosbu dodám tón, který nenechá posluchače na pochybách, kde jsou právě mé zájmy.

Jsem ještě stále mladý, rozhodně se tak cítím a podle toho se taky oblékám. Výrazně preferuji pohodlné oblečení, což se naštěstí nevyklučuje s oblečením slušným.

Názory

Nesnáším nespravedlnost, ubližování bezmocným, vykořisťování, lež, podvody, zradu. Umím a chci za potlačování takových věcí bojovat. Naneštěstí je nyní třeba se maximálně věnovat rodině. Není nic, co bychom společně nezvládli, tím jsem si jistý.

Seance

Už ani nevím, v jaké slabé chvíli mě žena s její matkou přemluvily k téhle šarádě. Nevěřím na duchy snad od dvanácti let a dlouho mi trvalo, než jsem zkusl, že se děje tohle divadlo okolo naší malé, zvláště v jejím stavu. Je ale pravda, že už jsme zkusili snad všechno ostatní a jestli nám má pomoci tohle, pak budu vděčný. A uvěřím už pak asi čemukoliv.

Tajemství

Stres kolem Klárky mě ale nezanechal nepoznamenaného. Začal jsem své psychické problémy řešit nějakými léky, které mi předepsal kamarád doktor. Po nějaké době mi je ale předepisovat přestal s tím, že jsou návykové a že bych měl zajít spíš za psychologem. Musím mu dát za pravdu, jsou návykové. Sehnat je není snadné, ale bez nich to už zkrátka nejde.

Cíl

Petr Fajt, 25 let, 6 měsíců po smrti

Vždycky jsem si myslel, že mladí lidé umírají jen v televizi. Dostanou nějakou závažnou, neléčitelnou chorobu a v kruhu truchlící rodiny odejdou na onen svět. Ale není to tak, mladí lidé umírají i na téhle straně televizní obrazovky. Vím to, protože se to stalo mě.

Lázemí

Vyrostl jsem v malé vesnici poblíž Brna. Byla to díra, která neměla vlastní školu ani pořádnou hospodu. Zato měla kostel a hřbitov, jeden zapadlý obchod s potravinami a nechtutnou nálevnu, kde se vesměs scházeli pouze místní dělníci, čímž ji činili pro mladé zcela nepoužitelnou.

Moje matka, Irena, pracovala v družstvu u rostlinné výroby a otec, Michal, v sousední dědině jako nábytkář. Dům, kde jsem s nimi bydlel, zdědili po svých rodičích a peněz bylo tak na jídlo a jeho údržbu. Přesto jsem si nepřipadal chudě nebo zanedbaně. Určité za to mohlo i to, že jsem nikdy nepoznal nic lepšího, ale spíše to zapříčinila má mírná, lehce ignorantská povaha. Do školy jsem chodil v tři kilometry vzdáleném městě, kde byly obchody dva a hospoda připadala alespoň v úvahu.

Kamarády jsem si vlastně ani moc nevybíral. Tak to na dědině chodí, když to má 300 obyvatel, není tam vašich vrstevníků nijak moc. Vlastně to bylo tak trochu ku prospěchu věci, nemusel jsem se moc starat o navazování kontaktů, přišlo to samo. Můj nejlepší kamarád byla holka jménem Eva, co se přistěhovala, když mi bylo čtrnáct, její maminka si totiž vzala souseda. Eva o dva roky mladší a když mi bylo sedmnáct, zase se odstěhovala – s mámou zpátky do města, bez souseda. Docela těžce jsem to nesl, ale zvykl jsem si. Od té doby jsem nijak nepreferoval jedny kamarády před druhými.

Přišla střední průmyslovka, obor slaboproud, s maturitou, v Brně. Docela mě to bavilo, ale nejzajímavější na tom pro mě byla matematika jako taková. Vždycky mi šla a nepotřeboval jsem řešit „jak na to“, to jsem věděl jen co jsem se na látku podíval. Bydlel jsem na internátě a pravidelně vytácel vrátného pozdními příchody, dohnal to až na hranici disciplinární komise, kde to ale naštěstí prošlo jen s varováním.

Na průmce jsem potkal svou první holku, vlastně ona potkala mě. Kolik holek bylo tehdy na průmyslovce si asi dovedete představit. A dostal jsem ji já. Nechodila se mnou do třídy, což bylo asi to jediné, co mi dovolilo, aby náš „vztah“ vydržel celé ty krásné tři týdny. Ještě teď vnitřně rudnu, když si vzpomenu, jak jsem s ní neobratně zacházel, teď nemyslím pouze fyzicky. No, ale žádný učený z nebe nespadl a byl čas jít dál.

Během střední jsem stihnul vystřídat ještě asi sedmadvacet holek, z nichž asi polovinu jsem připravil o panenství. Docela mi to randění šlo, ale nikdy to nevydrželo dlouho. Tehdy to ale samozřejmě nebyl problém.

Vysokou jsem zvolil taky v Brně. Z internátu jsem byl na něj už zvyklý, domov mi ani náhodou nechyběl, dopra-

coval jsem to na každý druhý víkend u rodičů. Dostal jsem se na přírodovědu na matematiku. Vysokoškolský život mi naprosto učaroval. Otočil jsem se téměř za každou sukni, co se mi jen trochu zdála a nejedna skončila na koberci u mě na privátu. Večerní tahy mezi hospodami měly sice negativní vliv na moje stravovací návyky, ale brigádní doučování matematiky to vždy nakonec jakž takž zalepilo.

Ani nevím, jak se to stalo, ale někdy v průběhu těchhle let do mě lidé ze všech stran začali tlačit, že bych měl začít přemýšlet nad něčím, co vydrží déle. K mé smůle nikdy nemysleli pořádné boty. Rodiče mi, když jsem byl v páťáku a chystal se na státnice, oznámili, že už se nemůžou dočkat vnoučka. Příliš jsem přivyknul nejen městskému, ale i nevázanému životu a o návratu na vesnici nebo dětech jsem nechtěl ani slyšet. Někakou dobu bylo vše při starém, ale pak, jak už to tak bývá, do toho vstoupila Ona. A protože život má smysl pro ironii, ta Ona byla Eva.

Skoro jsem ji nepoznal. Byla vysoká, štíhlá, rty že by políbil a prsa že by...no, by. Sakra, ta vyrostla. Abych to zkrátil, nedá se říct, že by to byla láska na první pohled, teda ne v jejím případě. Zašli jsme spolu dvakrát na kafe, docela fajn pokecali, ale nějak to nešlo. V podstatě jsem jí dokonce musel nadbíhat, donesl jsem jí kytku, povozil na lodičku a dělal spoustu dalších nesmyslů, než povolila. Prý byla totiž kamarády varována, že nikde nevydržím. Mými kamarády! Ha!

Ale stálo to za to, můj nejdelší vztah do té doby trval asi čtyři měsíce, s ní jsem byl už 6, když jsem dodělal školu. Sestěhoval jsem se do jejího 3+kk, ona tou dobou dávno dělala nějakou obchodní konzultantku a nebyla na tom finančně zrovna špatně. Moje ego mi nicméně nedovolilo, abych se nechal vyživovat. Něco kapalo z doktorského studia a ještě jsem si přivydělával jako správce sítě v nějaké firmě. Důležité bylo vypadat důležité a sofistikovaně, z nich tam tomu nikdo nerozuměl.

Nakonec z toho byl krásný jeden rok, než jsem se čelně setkal s nákladem značky Liaz. Byl jsem tak zlamaný, že jsem vypadal skoro jako hadrová panenka a skončil jsem v komatu v brněnské nemocnici. Po půl roce v komatu jsem konečně zemřel.

Potom si pamatuji jen nezřetelnou změň obrazů. Kolem mě skučí neskutečně silný vítr a žene mi prach do očí, do úst a přímo do krku, než se otočím k poryvu zády. Tlačí mě po pusté rovině, několikrát padám, neohrabaně se zvedám, abych mohl padat znovu a znovu. Nakonec mě vítr dožene k betonové desce, šikmě trčící ze země, snad strop bývalé výškové budovy. Pod ní naleznou úkryt a později i nový život. Ale není to život.

Trvalé útočiště jsem našel ve starém dvoupodlažním domě s propadlou střechou, ale zachovalým přízemím a sklepem. Kromě mě jej neobývá nikdo. Děsí mě samota. Nesnáším poslouchat ten vítr, který se žene stále dál a dál.

Dalo by se říci, že udržuji sociální styky. Navštěvuji jiné svého „druhu“. Patetické ubožáky, kteří jsou jen odlesky svých padlých existencí. Stejně, jako já.

Jména

Irena Fajtová – matka; Michal Fajt – otec; Eva Veselá – přítelkyně;

Vztahy k ostatním

- Hana Veselá: Matka Evy. Viděl jsem ji jen několikrát, ale vždy na mě udělala dojem. Je to silná žena, ale takovým tím milým způsobem.
- Martin Veselý: Otec Evy, kterého jsem také potkal jen párkrát. Trochu působí, jako že žije ve stínu své ženy. Ona to nedává najevo, ale je to cítit, když se pohybujete v jejich společnosti. On nemá zdaleka to, co ona a tím nemyslím, že tím rozdílem je její, nutno dodat velmi přitažlivá, ženskost.
- Ivana Dvořáková: Evina babička z matčiny strany. Eva ji nikdy neměla ráda a moc o ni nemluvila. Sám jsem ji nikdy neviděl
- Eva Veselá: Žena, kterou jsem snad jako jedinou opravdu miloval. Byl to ten nejlepší rok mého života. Kdo ví, jak by to ale všechno nakonec dopadlo, kdybychom nebyli takto nečekaně rozdělení. Když jsem ji tu uviděl, srdce mi poskočilo, ale nevím, co si o tom mám myslet, co mohu dělat a kam by to vedlo.
- Michael Marek / Michaela Marková: Vůbec se mi nelíbí, jak se dívá na Evu, jako by ji chtěl sníst, pouze metaforicky řečeno, samozřejmě.
- Pan Ferdinand: Trapný šarlatán, řekl bych. Jsem ale rozhodně zvědav, co ukáže, že umí. Nebo neumí.
- Igor Talafa: Vypadá tak nějak zvláště. Nemůžu říci, že by mi na něm něco objektivně nesedělo, ale asi tam něco bude. V porovnání s Michaellem / Michaelou je zcela na okraji mého zájmu.
- Aleš Hanák: Mocný muž, ne na poměry celé společnosti Edenu, ale rozhodně na mé. Je to jeho dům, kde se odehrává Seance a přinejmenším zde je pánem, když už nic jiného.
- Jan Tvrdý / Jana Tvrdá: Nemám tyhle Kontrolory rád. Ne snad proto, že nemám rád „policaity“. Jde o to, že svou prací brání dosáhnout toho jediného, na čem nám ještě může záležet.
- Radek Koff: Chtěl bych být tak silný, jako vypadá on. Ale nikdy nebudu. Bylo by dobré ho získat na svoji stranu. Silní přátelé se vždycky hodí.

Seance

Vnímám ji jako příležitost zjistit něco více o mé současné situaci a případně se chopit šance a dán Edenu sbohem. Nedělám si iluze, že bych se vrátil zpět za svět, smířil jsem se s tím, že jsem jednou zemřel, ale tohle není existence, tohle je peklo a já z něj chci pryč, ať to znamená cokoli.

Tajemství

Nechci dát najevo svůj strach, své slabosti, protože by to mohlo vše jen zhoršit. Na druhou stranu by mi s tím možná někdo dokázal pomoci.

Cíl

- Pomoci Veselým získat pro Klárku peníze, pokud tomu bude situace nakloněna. Děti by neměly být takhle nemocné, děti by měly umírat maximálně ve filmech.
- Opustit Eden, i nicota je lepší, než tohle.
- Vyrovnat se s vlastním strachem a obavami, klidně s pomocí někoho jiného, dostatečně vhodného.

Charakter a vzezření

Když jsem byl ještě živý, byl jsem sebevědomý kluk, co se ničeho nebál, protože si mnohokrát dokázal, že v pár věcech je dobrý. Nikdy jsem moc nezasahoval do oblastí, kde jsem si nebyl jist v kramflecích, z pochopitelných důvodů. Párkrát jsem narazil, ale v zásadě se u mě vyvinula jedinečná, až neprůstřelná, sebejistota.

Ale s novým světem se to všechno změnilo. Už se nebylo k čemu upínat, ztratil jsem všechny naděje kromě jedné – že je možné se dostat pryč. Bojím se. Nedokážu vysvětlit, jak je to možné. Není co ztratit, ale přesto tu cítím strach. Strach ze samoty, z opuštění, ze zavržení. Nebojím se v očekávání těchto věcí, všechny jsou již téměř hmatatelné. Bojím se, že to neskončí.

Názory

V Edenu, je všechno jinak. Po pár nocích tady se na všechno začnete dívat jinak. Vlastně ani moc není poznat, kdy je noc a kdy ne, je to spíš odhad. Nekonečná samota a zároveň pocit, že tu není prázdno. Jenže místní společnost rozhodně nepatří mezi ty, o něž bych stál. Zcela mě opanoval strach. Nejprve zvolna, usídlil se někde v pozadí mé hlavy a s každým okamžikem, s každým zašuměním zrnka prachu unášeného nekonečným větrem, nabíral na síle. Když se choulíte v temnotě rozbořeného sklepa, nemůžete spát, protože tady se nespí, nemůžete jíst, protože tady se nejí, nemůžete dělat vlastně skoro nic, protože tady se skoro nic nedělá, jediné, co je tu stále, je ten Vítr.

SEANCE

Eva Veselá, 23 let

Nikdy jsem to nikomu nepřiznala, ale sama sobě už to nalhávat nedokážu. Věřím, že lidé jsou špatný a svět je zlý. V mnoha věcech. Dříve jsem si myslela, že to tak není, že pílí, láskou a ochotou a těmi dalšími pozitivy lidské existence se to napraví, později to byla jen víra v ideál. Dnes již vím, že to je a vždycky byla jen naivita.

Zázemí

Už od dětství mám hrozné štěstí. Byla mi dána možnost žít s takovou rodinou, nad jakou není. Moje dětství bylo to nejšťastnější, jaké si může dítě přát. Ne proto, že bych dostala vše, co jsem chtěla, to ani zdaleka ne. Bylo to tím, jak se ke mně stavěli mí rodiče. Tatínek byl velmi hodný muž, ohleduplný. Nepamatuji se, že bych je někdy slyšela, jak se s maminkou hádají. S odstupem vidím, že to bylo možná spíše špatně, alespoň by se jim ulevilo, ale tehdy jsem nedokázala pochopit, když mi kamarádky vykládaly, jak se jejich rodiče pořád hádají.

Jsem si jistá, že se měli stále dost rádi na to, aby dokázali tolerovat jeden druhého včetně všech libůstek i zlovyků. Jenže táta se cítil ve stínu své ženy méně jako chlap a máma se role ve středu rodiny zhostila až příliš dobře. Máma se ze svých obchodních jednání v jedné velké firmě vracela docela pozdě, ale táta chodil do práce ještě dříve a vracel se ještě později, než ona. Školní družina tedy musela být mou oblíbenou kratochvílí.

Vždycky jsem měla jen pár kamarádek, nebyla jsem moc oblíbená. Ostatní si mysleli, že jsem praštěná. Ale já jsem jenom viděla, jak by věci mely fungovat a že to tak není. Snažila jsem se s tím něco udělat. Neměla jsem ráda takové ty holčičí zábavy, hodně jsem četla a nosila jsem brýle, než mi oči v devatenácti zoperovali laserem. Nebyla jsem ošklivá, spíš jsem odrazovala jakýmsi celkovým vyzněním.

Když mi bylo jedenáct, naši se rozvedli. Ani jsem si nevšimla, že by se hádali. Prostě mi jednoho dne táta řekl, že už spolu nebudeme bydlet a později se skutečně odstěhoval. Brečela jsem několik nocí, prosila jsem mámu i jeho, aby se udobřili, ale nic naplat.

O necelý rok později jsme se stěhovaly i my s mámou, do nějaké díry za jejím novým přítelem. Tam se to trochu prolomilo, začala jsem kamarádit se sousedovic klukem, který mě dokázal vtáhnout i mezi místní děti. Vlastně to byl můj první opravdový kamarád. Byl o dva roky starší, takže to mohlo vypadat, že mě bere na milost, ale nebyla to pravda. Bylo mi s ním opravdu dobře, byl to skutečný kamarád. Matka se nicméně se svým novým přítelem, kterého si naštěstí nestihla vzít, nepohodla a tři roky poté, co jsme sem přijeli, jsme zase balili kufrý a jeli zpět do Brna.

Pokusy zahájit svůj milostný život byly většinou strastiplné zážitky. Nemohla jsem najít nikoho, kdo by se alespoň pokusil mi porozumět. Většina vycouvala, když jsem na ně trochu víc zatlačila. V jednom kritickém období jsem to dokonce dvakrát, třikrát zkusila s dívkou, ale nebylo

to ono, tam pro změnu selhala sexualita – když už jsme si rozuměly na běžné úrovni, stále jsem byla hetero a některé věci prostě nešly. No, alespoň jsem se ujistila, že to budou opravdu muži, se kterými budu muset v životě vyjít.

Situace se po čase trochu ustálila, pochopila jsem, že nemůžu mluvit o všem a tak, jak chci, a šlo to. Vnitřně mě to sice trápilo, chtěla jsem, aby můj partner dokázal vnímat mě jako celek a ne jen mé lepší chvíle, které z větší části oceňoval zejména v posteli, ale tak to asi nefunguje a zřejmě ani nemá. První krok na cestě vstříc tvrdé realitě světa.

Mezitím se máma s tatínkem stihli znovu dát dohromady. Bylo mi to trochu jedno, po té době, ale zase ona byla spokojená a s tátou už věděla, do čeho jde, takže jsem věřila, že by jim to mohlo vydržet. Zřejmě si sedli, protože netrvalo dlouho a máma se nám začala zakulacovat.

Sestřička se narodila jako krásné zdravé dítě, když mi bylo sedmnáct. Už jsem to díky tomu dokázala vnímat tak nějak odpovědněji a občas se o malou starala. Bylo to hodné děcko, krásně voněla, jak jen miminka voní, a já jsem z toho byla úplně hotová. Nikdo nečekal, co se stalo pak. Její nemoc nás všechny překvapila. Diagnóza nebyla dobrá, akutní leukémie doktorům příliš času na zvolení vhodné léčby nedávala. Celou dobu jsem to viděla optimisticky, věřila jsem, že se uzdraví, ale s každým nevydařeným pokusem, s každým Klárčiným vypadlým chomáčem vlasů, jsem propadala čím dál více beznaději. A pak přišla babička s tím bláznivým nápadem.

V té části mého života, která se týkala přímo mě, se mezitím stalo toto: Vystudovala jsem ekonomku, konkrétně management a začala pracovat v softwarové firmě jako obchodní konzultantka, kde mi bakalářský titul stačil. Vedla jsem si tak dobře, že jsem si dokonce mohla dovolit vlastní byt, nezaváhala jsem tedy a odstěhovala se od rodičů i sestry, nutno podotknout, že ta byla tou dobou ještě zdravé a krásné předškolní prťe.

Petra, svůj nejvážnější vztah, jsem potkala vlastně náhodou a ano, byl to ten Petr z mého dětství. Nejdříve jsem mu nedávala moc šancí, ale nakonec mě vlastně docela pěkně svedl. Prožili jsme spolu nádherný rok, bydleli v menším 3+kk, který jsem táhla více já, protože on ještě studoval, ale on se taky snažil, to mu nemůžu upřít.

Jenže potom ho srazil nákladák, vlácel ho zachyceného za nárazník, dokud nezabrzdl. Když ho dovezli do nemocnice, by sedřený, že jsem ho skoro nepoznala. Upadl do komatu a drželi ho na přístrojích skoro půl roku. Chodila jsem za ním, nejdřív denně, pak ob den, pak jednou do týdne. Vždycky jsem mu přečetla oblíbené noviny, ustlala postel a vyměnila květiny. Doktoři říkali, že je možné, že to všechno vnímá. Jednou večer jsem klečela u jeho postele, promáčená slzami a prosila jsem – jeho, Boha, osud, kohokoliv, aby se probral, nebo třeba alespoň pohnul. Doktoři by ho drželi uměle naživu klidně celou věčnost. Já jsem ale věděla, že je mrtvý. Tak jsem ho odpojila.

Jména

Hana Veselá – matka, Martin Veselý – otec, Aleš Dvořák – zesnulý manžel Ivany, Ivana Dvořáková – babička, Petr Fajt – přítel.

Vztahy k ostatním

- Hana Veselá: Moje maminka, kterou mám velmi ráda. Nejsem si jista, zda už akceptovala mou dospělost, ale to není nic, na čem by sešlo.
- Martin Veselý: Můj tvrdě pracující otec. Poté, co se dali s mámou podruhé dohromady, už jsem mu věřila méně, ale časem se to zase ustálila. Je to můj jediný tatínek a jsem rád, když ve mně může vidět svou hodnou dceru.
- Ivana Dvořáková: Babička, kterou nemám vůbec ráda. Maminka říkávala, že jí dělala ze života peklo, takže jsem ji k sobě vůbec nepustila.
- Petr Fajt: Nemůžu uvěřit, že je to už rok, co odešel. Stále na něj myslím, nikoho jsem od té doby neměla. Když ho teď vidím, vypadá jinak, jakoby velmi unaveně.
- Michael Marek / Michaela Marková: Nikdy jsem tu osobu neviděla, ale vypadá poměrně sympaticky.
- Pan Ferdinand: Totální šarlatán tahající peníze z nebohých stařen, které se nechají oblafnout jeho řečmi.
- Igor Talafa: A protože smůla nikdy nechodí sama, i pan Ferdinand musí mít svého Igora, upířího sluhu.
- Aleš Hanák: Aleš se jmenoval i manžel babičky Ivany, ale nikdy jsem ho neviděla a navíc má jiné příjmení.
- Jan Tvrdý / Jana Tvrdá: Má přísný výraz. Nelíbí se mi, jak se na mě dívá. Nemohu si vybavit, odkud si na něj/ni pamatuji. Snad by to mohlo být z doby mých milostných experimentů. No, to by bylo opravdu výborné.
- Radek Toff: Odněkud ho znám, ale nevzpomínám si odkud. Vypadá, že zemřel mladý. Nevzpomínám si ale, že by někdo z mých přátel zemřel.

Seance

Vlastně tam jedu jen proto, že chci pomoci rodičům. Nevěřím na duchy a nemám ráda babičku Ivanu, je hrozně upjatá. Ale naši s tím potřebují pomoc a když musí jeden zůstat u malé, bude dobré, když bude u té taškařice nějaká opora ve prospěch naší rodiny a tím myslím bez té staré dámy.

Tajemství

Zabila jsem Petra. Nedokázala jsem týden co týden v nemocnici vidět, jak se trápí. Neuměla jsem se vypořádat s diagnózou, která zlepšení nedávala příliš šanci. Rozhodnutí padlo se závěrečnými titulky filmu Americká krása. Počkala jsem, až sestra, která sledovala přístroje, odejde na toaletu a pak vypnula jeho přístroje. Nakonec jsem vyměnila pojistku ve zdroji za přepálenou. Ztropila jsem pak takovou scénu, že nikdo nepochyboval o tom, že v tom nemám prsty. Zvláštní bylo, že jsem si nepřipadala nepřírozeně. Opravdu jsem v tu chvíli pro něj truchlila. Když byl pryč, celé to na mě spadlo, proplakala jsem několik nocí,

ale konečně jsem byla smířená. Necítila jsem vinu. Věřila jsem, že pro něj dělám vše, co dokáži. Chtěla jsem, aby toho mohlo být více, ale nešlo to. Nikdo nemohl.

Cíl

- Vypořádat se s Petrem ohledně jeho úmrtí. Požádat o odpuštění a bude-li mi uděleno, zjistit, co bude dál. *(Tento cíl je pochopitelně aktuální až ve chvíli, kdy Eva skutečně uvěří, že jsou duchové, že je s nimi možné komunikovat a že jeden z nich je její Petr.)*
- Nevěřím příliš, že je možné ty peníze pro sestru získat, navíc při nějaké nemožné spirituální seanci s navoňným šarlatánem. Bude-li to možné, zkusím s tím ale pochopitelně pomoci, vždyť je to moje malá sestřička.

Charakter a vzezření

Jsem věčně nespokojená, s okolím, s minulostí, s očekáváním budoucnosti, ale především sama se sebou. Každou volnou chvíli dokáži zaplnit přemítáním o tom, kam spěji a jestli to není chyba. Vždycky ty myšlenky opouštím se stejným závěrem – nevědomostí. Práce mě drží od toho všeho dál. Mám ráda práci. Stále je ve mně trocha naděje. Čekám, že se něco stane a vytáhne mě z toho všeho, pomůže mi postavit se na nohy. Sama na to nestačím.

Vzhledem ke svému zaměstnání si mohu dovolit poměrně slušné zázemí a je to ode mě v práci i očekáváno. Ráda chodím dobře oblekaná, pomáhá mi to držet si od lidí odstup.

Názory

Jako malá jsem věřila všemu, co jsem slyšela, všem, co mi něco říkali. Chtěla jsem všechno poznat, všechno zkusit. Později se samozřejmě muselo ukázat, že s tímhle přístupem nejde vydržet dlouho. Zjistila jsem to, jak jinak než, pádem na ústa. Dalo by se říci, že okamžik, kdy jsem skutečně procitla a připustila si, že svět je krutý a všem je úplně jedno, čemu věříte, byl okamžik, kdy jsem pozorovala svého milého umírat. Kdo rozhodl o tom, že se to stalo zrovna tak?

Petr mě zahrnul svou láskou až po uši a já jsem zase chvíli věřila. Na štěstí v životě, na lásku až do jeho konce, na pohádky pro děti, na to, že všechno jde překonat. A pak mi to všechno bylo, jedním velkým mávnutím neviditelné ruky, sebráno. Asi se to muselo stát.

Není dne, kdy bych si nevyčítala, že jsem, jaká jsem, ale nevidím pro sebe cestu, nevím, jak udělat, abych byla lepší.

Zoláštní schopnost

Eva cítí, když se jí dotkne Hlas, tedy duch zemřelého. O této své schopnosti neví, nemá žádné aktivní použití a nevyžaduje žádné vědomé spuštění. V každém případě, když se jí Hlas dotýká, cítí to stejně, jako by se jí dotýkal skutečný, živý člověk. Tato schopnost ovlivňuje výhradně smysl hmatu, žádný jiný.

SEANCE

Aleš Hanák, 49 let, 22 let po smrti

Zemřel jsem dávno, osamocený a zbytečný. Mám už jen jediný smysl existence, jedinou kotvu v realitě, která mě drží přičetného. Královskou hru, které jsem kdysi zasvětil život a smrt. A teď mi hrozí, že tu kotvu ztratím a mě pohltí Vítr.

Lázemí

Narodil jsem se před 2. světovou válkou, během které jsem prožil své rané dětství. Je to ale už tak strašně dávno... Moc obrazů ze svého dětství si už nepamatuji. Strach ve chvílích, kdy jsem se krčil v rohu temného sklepa a poslouchal tlumené výbuchy. Strach rodičů ve chvílích, kdy v ulici probíhala razie Gestapa. Ale také moje první šachové krůčky, když mě jako malého kluka začal dědeček učit hrát. A to, co mě naučil, mě pak provázelo celý život, protože vašeň ke královské hře mi už zůstala.

Po válce naše rodina konečně mohla začít žít normálním životem. Chodil jsem do školy, pak na gymnázium, prostě nic zvláštního. Po gymnáziu jsem se snažil dostat na vysokou školu, ale neuspěl jsem. Tak jsem začal pracovat. Snažil jsem se vyhnout se tomu, abych se zapletl s komunisty, protože můj otec byl jejich odpůrce a já to po něm přejal. Pak ho zavřeli a já si dával pozor ještě víc. Měl jsem docela dobré místo v jednom podniku, měl jsem přítelkyni, umisťoval jsem se docela dobře na šachových okresních turnajích, prostě se mi dařilo. Pak přišel rok 1968 a mě začaly problémy. Bratr se účastnil protestů proti okupaci a zavřeli ho také. S kádrovým profilem dvou odpůrců režimu v rodině jsem byl pro soudruhy snadné sousto. Přišel jsem o své místo a byl přeřazen na jiné oddělení, o dvě platové třídy níž. Tou dobou si mě Věra vzala, měli jsme dokonce jedno dítě. V roce 1979 jsem se stal mistrem ČSSR v šachu, na to si pamatuji přesně dodnes. Byl to můj největší úspěch v životě, pak už to bylo jen horší. V roce 1980 ode mě odešla manželka se synem. Přestalo ji bavit čekat na dobu, kdy mě povýší a přidají mi, abychom se nemuseli potácet na hranici bídy. Tak se prostě sebrala a odešla. Tím pro mě skončil jakýkoli společenský život. Byl jsem buď v práci, kde jsem si hleděl svého, nebo doma, kde jsem studoval šachovou teorii a slavné partie. Už jsem nechodil hrát ani do své oblíbené hospůdky, všichni, se kterými jsem byl zvyklý hrávat, se odstěhovali, nebo přestali hrát. V roce 1983 vyšla moje učebnice šachu, jeden výtisk je pořád dole ve skříni v domě. V roce 1985 jsem zemřel. Infarkt. Moje tělo našli až po deseti dnech, kdy na mě policii upozornila sousedka, které bylo podezřelé to, že mě dlouho neviděla. Nebýt jí, nejspíš tam hniju dodnes.

Procinutí po smrti pro mě bylo opravdu překvapení. Já, celoživotní zapřísažený ateista, a probrat se po smrti? Procítl jsem nad svým tělem, pokusil se ho dotknout – nešlo to. Byl to hrozný pocit. A ten vítr, který tak nesnesitelně hučel venku... Chtěl jsem se jít podívat, ale nemohl jsem ven. Jako v noční můře. Časem se to ale poddalo, zjistil jsem, jak to chodí. Že tu nejsem sám. Jak se dostat ven. Ostatní Hlasy

sem občas zabrousili, ale já je nechtěl ani vidět. Tohle je můj dům a nikdo sem nesmí.

Co mě opravdu udivilo bylo, že jsem mohl vnímat svět živých lidí. A tak jsem viděl, jak vynášejí moje tělo a zamykají dveře. A pak dlouhou dobu vůbec nic. Byt chátral. Časem jsem zjistil, že bariéra není absolutní. Občas, když Vítr sílil a já se opravdu soustředil, jsem mohl pohnout s figurkami na mém oblíbeném šachovém stolku. Což bylo opravdu zajímavé, ale bez protihráče to není úplně ono. I tak jsem našel rozptýlení – přehrával jsem si slavné partie. Věděl, že se to vlastně nesmí, nebo tak něco. Ve zdejší společnosti platí dokonce nějaké zákony, ale já si tu žiji osamoceně, takže mě to moc nezajímá. Občas ke mě chodí nějaký duch-kontrolor a vyptává se. Vycházím s ním dobře, ale nevím co by se stalo, kdyby zjistil, že mohu zasahovat do světa živých (a že to opravdu dělám).

Pak se toho hodně změnilo. Do mého bytu se nastěhoval nějaký parchant, navozil si tam nějaký okultní bordel a začal vyklízet moje věci. Rozzuřil jsem se do běla a začal křičet, přestože jsem věděl, že mě neslyší. Ale on se zatvářil zmateně, rozhlédl se, jako by mě opravdu slyšel, a nechal moje věci na pokoji. Nějakou dobu tam bydlel a moje věci nechával být. Časem jsem poznal, co je zač, byl to nějaký šarlatán – okultista, podvodník. Do bytu chodili na návštěvu nějakí lidé, on hrál divadlo, asi že dělá seanci, volá duchy, a vymýšlel si. Musel si vymýšlet, protože já se s ním nebavil a žádný jiný mrtvý také nikdy nepřišel.

Jednou se mu ale zřejmě seance povedla. Ti lidé zbělali hrůzou, jeden omdlel a ani můj nezvaný nájemník se netvářil zrovna klidně. Dívali se mým směrem a já pochopil, že mě vidí. Radši jsem zmizel do jiné místnosti. Když ti lidé odešli, začal okultista znovu. Něco provedl a promluvil. A já ho slyšel jasně i přes Vítr, který ten den vanul zvláště silně. Odpověděl jsem a on slyšel mě. Mluvili jsme spolu a on mi vyhrožoval, že když neudělám, co chce, spálí všechny moje věci i moji milovanou šachovnici. Co jsem měl dělat. A vlastně proč ne? Vždycky, když hraje to svoje divadlo, mu v tom trochu pomůžu – dělám hluk a odpovídám, co mě napadne. Ferdinand, jak se okultista jmenuje, nějak oslabí bariéru, takže je slyšet na druhou stranu, lidé věří a jsou spokojení. Ferdinand taky. A já vlastně taky – připadám si trochu užitečný a Ferdinand nesahá na moje věci. Dokonce se mnou občas hraje šachy. Vždycky udělám tah, a až si toho všimne, někdy udělá svůj. Sehráli jsme spolu už několik her a pokaždé to byl pat. Je asi opravdu dobrý.

Bojím se jen toho, co by se stalo, kdyby se o tom, co tu dělám dozvěděl ten kontrolující duch. Prý je zákon opravdu přísný a nemám tušení, co by mi mohl udělat. Snad se o tom nedozví.

Jména

Ferdinand – člověk, který bydlí v mém bytě, Igor – Ferdinandův nový pomocník, Jana – Kontrolorka pod kterou spadá můj dům, Jan – Kontrolor který tu teď vyšetřuje porušení pravidel.

Vztahy k ostatním

- Eva Veselá: Sympatická mladá slečna. V životě jsem ji neviděl. Proboha, vždyť ještě nejspíš nebyla na světě, když já zemřel.
- Hana Veselá: Také ji neznám. Vypadá jako matka té mladé.
- Martin Veselý: Asi otec té mladé dívky. Vypadá otráveně, že tu vůbec musí být.
- Ivana Dvořáková: Tak takhle nějak nejspíš teď vypadá moje manželka, pokud tedy ještě žije. Tahle babka mi ji trochu připomíná.
- Petr Fajt: Mrtvý, vypadá docela mladě. A zlomeně. Toho nejpiš brzy odnese Vítr.
- Michael Marek / Michaela Marková: Tohoto mrtvého nemůžu vystát, leze mi na nervy. Ale těžko ho můžu před ostatními jen tak vyhnat ven do Větru. Ale kdyby se snad našla záminka...
- Pan Ferdinand: Okultista, který bydlí v mém bytě. Dělán pro něj divadýlko před jeho klienty, jinak by spálil moje věci. Zajímalo by mě, jak ví, že mi na šachovnici tak záleží. Byl bych nejradši, kdyby se sbalil, někam odtáhl a nechal mě samotného s mými figurkami. Sice je to po dlouhé době opravdový protihráč, ale stejně... A někdy ho už musím porazit na šachovnici.
- Igor Talafa: Nový Ferdinandův pomocník. Moc se mi nelíbí. Už jen proto, že když mu o mě Ferdinand řekl a nechal mě ukázat, nejdřív málem vyskočil z kůže, ale když mě opravdu uviděl, jen pokrčil rameny. To by nikdo normální neudělal. Pořád u sebe nosí takovou malou plastiku, asi z nějakého kamene. Při každé seanci je docela nervózní, ale možná to jen hraje. Bydlí jinde, sem chodí jen uklízet, připravovat věci a pomáhat při seancích.
- Kontrolorka Jana: Duch-kontrolor, který dohlíží na oblast, ve které se nachází můj dům. Jednou za čas se ukáže a vyptává se, zda jsem neviděl nějaké porušení zákona. Říkám jí vždy, že nikdy nevycházím ven a s nikým se nestýkám. Jana mě děsí. mluví skoro jako stroj a nedokážu si představit, že by se mnou měla sliťování, kdyby se o seancích nebo šachové hře dozvěděla.
- Kontrolor Jan: duch-kontrolor, který v současné době vyšetřuje nějaké velké porušení pravidel. Doufám, že se to netýká mě.
- Radek Toff: Další mrtvý, který evidentně zemřel mladý. Také se mi nelíbí. Už aby Vítr na chvíli ustal a já mohl i tohohle arogantního mladíka vyhodit a navždy se s ním rozloučit.

Seance

Divadlo, jako vždycky. Trochu zlomyslně mě to baví. Na rozdíl od ostatních Hlasů mám aspoň něco, co bych mohl dělat. Kromě šachu, samozřejmě.

Jakmile se objeví ostatní duchové: Jak to? Tomu nevěřím, vždyť ještě nikdy nikdo nepřišel! Co tu dělají, já tu nikoho nechci...

Tajemství

Zasahuji do světa živých, a to hned dvěma způsoby. Vím, že je to zakázané a že se to tvrdě trestá, ale to je mi jedno. Je to jediný smysl méj současné existence. Nikdo se to nesmí dozvědět, zvláště ne žádný Kontrolor. Šachy, ty se mi určitě daří utajit dobře, ale se seancemi bych nejraději přestal. Ale nemůžu.

Cíl

- Vyhrát nad Ferdinandem šachovou partii. Máme teď rozehranou jednu hru, a myslím, že v ní mám navrch. Hraji s černými figurami.
- Zbavit se hrozby od Ferdinanda. Nevím, jak bych to mohl provést, ale to, že mě vydírá v mém vlastním domě, mě opravdu štve.

Charakter a vzezření

Jsem samotář a nechci se s nikým stýkat. Marnost této existence trochu zvýraznila mou povahu, kterou jsem měl už za života. Opravdu snadno se rozzlobím, zvláště mě dokáží naštvat pokusy vlézt mi do soukromí. Mluví málo a pomalu, pokud nemluví o šachové hře. To naopak mluvím rád. Neznám ale nikoho, s kým bych se o šachu mohl bavit. Špatně snáším cizí, ať už živé či mrtvé, ve svém teritoriu – bytě, ale ty živé trpět musím. O to víc křičím na případné objevivší se Hlasy. Za normálních okolností bývám velmi sarkastický a pesimistický, rád ostatním připomínám, že jsou v tomto pekle se mnou. Zvláště si užívám, když mohu ostatním mrtvým bořit jejich radosti nebo iluze o Edenu.

Aleš zemřel před více než dvaceti lety a je v té době vlastně stále „zamrzlý“. Nebude mu dávat smysl spousta moderních pojmů, nebude znát některé moderní předměty. Bylo by dobré tento aspekt ve hře zdůraznit.

Názory

S existencí v Edenu jsem už smířený, minimálně za těchto podmínek. Těžko to může být lepší, zato si dokážu představit spousta horších variant. Zuby nehty si budu tuto existenci snažit udržet, je to lepší než zešítet a bloudit ve Vichru po pláních. Vlastně se jakékoliv změny moc bojím.

Zákony této společnosti sice chápu, ale nedodržuji. Kdo si bere právo něco mi zakazovat i tady, v mém domě? Vždyť už je to vlastně jedno, co dělám. Prý se tím zesiluje Vítr, ale tomu já nevěřím.

Zuláštní schopnosti

Hněv pána domu – ve svém domě jsi pánem. Pokud budeš mít důvod, můžeš tuto schopnost jednou za hru na někoho použít. Cíl schopnosti se cítí, jako by byl venku v zuřícím Větru – má obrovský strach, snaží se ukrýt a vůbec není nějakou dobu schopen normálního uvažování. Pravidlo je jediné – zahrajte to. Čím děsivější bude tvůj vztek, tím horší a delší budou následky pro dotyčného nebožáka.

Igor Talafa, 25 let

Zapletl jsem se s něčím zvláštním, čemu nerozumím, a co způsobilo smrt mého kamaráda. Od té doby nemám klid a bojím se každého podezřelého stínu, který spatřím. Bojím se, že ie Petr přijde pro pomstu. I přesto, že už je skoro rok mrtvý.

Lázemí

Narodil jsem se v roce 1981 v Brně, v úplně obyčejné rodině té doby. To znamená, že jsme byli opravdu chudí, otec chlastal a mlátil moji matku. Než tohle pozorovat, radši jsem se pořád poflakoval venku, na školu jsem kašlal. Mým drahým rodičům to bylo jedno, maximálně když otec občas vystřízlivěl a dostal záchvat „rodičovské zodpovědnosti“, tak jsem dostal facku za pětku v žákovské. I přes tohle jsem se po základní škole dostal na gympl, sice špatný, ale přesto. Nebyl jsem totiž blbej, ale jen jsem na to kašlal. Už během gymnasia jsem se odstěhoval od rodičů, doma se to nedalo vydržet. Od té doby jsem rodiče neviděl. Na střední škole jsem se začal trochu věnovat hermetice, magii a podobně. Sehnal jsem si nějaké knihy a začal sbírat okultní předměty. Představoval jsem si, že se jednou stanu členem nějaké esoterické organizace, Svobodným zednářem, nebo tak něco, a že budu zasvěcen do tajného umění. Prostě mladická naivita. Pochopitelně se mi nikdy nic magického nepovedlo (ne že bych to nezkoušel), ale to mě prakticky jen pohánělo, abych to zkoušel dál. Stále bez úspěchu.

Po škole jsem nějakou dobu pracoval v knihkupectví, to mě docela bavilo. Jednou jsem se tam seznámil s Radkem Toffem, který studoval archeologii. Zajímal se taky o tajemno, stejně jako já. Trochu jsme se spřátelili. Společně s ním a ještě pár lidmi jsme objížděli různá tajemná místa, diskutovali o hermetismu a jednou jsme dokonce zkusili provést rituál. Já bych přísahal, že jsem cítil nějakou cizí přítomnost, ale Radek a ostatní tvrdili, že necítili nic a považovali to za neúspěch.

Jednou za mnou Petr přišel, že má možnost účastnit se archeologických vykopávek na jižní Moravě – prý nějaké obřadní místo, ale podle prozatímních nálezů to vypadá na nějakou dosud neznámou kulturu. To bylo něco pro nás a tak mi Petr zařídil, abych tam mohl pracovat jako pomocná síla, a vyrazili jsme.

Jednoho dne Petr vykopal malou kamennou masku. U nálezu jsem byl jen on a já. Podal mi ji z výkopu a když jsem ji viděl, okamžitě jsem poznal symbol, který jsem zahlédl v jedné hermetické knize. Pak nevím, co to do mě vjelo, měl jsem zatmění, nebo co. Vzal jsem krumpáč a vyrazil ve výkopu vzpěru, takže se zhroutila stěna a Petra to zasypalo. Ostře si pamatuju zas až okamžiky potom. Jak zděšeně volám o pomoc, jak přibíhají lidé a snaží se Petra vyhrabat. Když se jim to povede, Petr už nedýchá. Po celou dobu byla maska u mě v kapse. Nikdo nic neviděl a vyšetřování brzy skončilo konstatováním že to byla nešťastná náhoda.

Pak mi začlo peklo na zemi. Slyšel jsem zvuky běsnící vichřice, když byla venku klidná noc. Nemohl jsem spát, neustále jsem slyšel nějaké zvuky v úplně prázdném bytě. Samy od sebe se otvíraly a zavíraly dveře. Přísahám, že jsem občas našel nějakou drobnost úplně jinde, než kam jsem ji položil. Občas se mi zdálo, že jsem mezi stíny zahlédl jeden tmavší, ve tvaru lidské postavy. To vše určitě byla vina té masky. Nebo možná se mi jen mstil Petr, kterého jsem zabil. To je jedno. Každopádně jsem z toho málem zešlel. Když jsem hledal, kde jsem viděl obrázek té masky, našel jsem v jedné knize jen malou podobiznu s popiskem „Os quod sermone mortuorum linguatur“, což znamená něco jako „ústa, jež mluví jazykem mrtvých“. Byla to kniha o světě mrtvých, o životě po smrti. Věděl jsem, že zdroj mých problémů je téměř jistě ta maska, ale nedokázal jsem se přinutit někde ji zahodit, zahrabat, nebo zničit.

Pak mě napadla myšlenka, zda by se moje situace nedala nějak vyřešit. Dozvěděl jsem se, že v Brně žije jeden člověk, který prý má v komunikaci s mrtvými velké úspěchy, a chtěl jsem se dozvědět, jakým způsobem s mrtvými komunikuje a zda by mi nemohl pomoci. Později jsem zjistil víc – říkal si Mistr Ferdinand a právě hledal pomocníka. Přihlásil jsem se, vždyť z toho se dalo určitě vytěžit víc, než z jedné návštěvy, a navíc mi za to Ferdinand zaplatí.

Ferdinanda jsem přesvědčil, že si má za pomocníka najmout právě mě; udělal jsem na něj dojem svými znalostmi o magii. Po nějaké době mi prozradil i své tajemství – má „ochočeného“ ducha, který mu pomáhá hrát divadlo na zákazníky. Nedokáže ale přivolat žádného jiného. Nevěřil jsem tomu, dokud toho ducha nepřivola a nenechal zhmotnit přímo přede mnou. Málem jsem omdlel, ale nakonec jsem se ovládl a zachoval klid. Vždyť už to nějakou dobu studuji a tak jsem se vlastně jen definitivně ujistil, že duchové skutečně existují. Jen jedna věc mě skutečně znervózňovala, a to maska. Když se duch objevil, začla mě v kapse pálit. Tu noc jsem zase konečně spal, i když jsem měl noční můry.

Jména

Petr Toff – kamarád, jehož smrt jsem zavinil, Ferdinand – okultista, kterému dělám pomocníka, Ivana Dvořáková – ta bába, která má dnes přijít na seanci.

Vztahy k ostatním

- Hana Veselá: Ničím zajímavá starší žena. Neznám ji.
- Martin Veselý: Tak ten mě pobavil. Evidentně se tu necítí dobře, vypadá to, že mu to přijde zbytečné. Uvidíme, co s ním udělá Ferdinandovo divadlo.
- Ivana Dvořáková: Je mi skoro trapné šít boudu na takovou sympatickou starou dámu. Ale práce je práce
- Eva Veselá: Sympatická a atraktivní mladá slečna. Určitě by stálo za to ji poznat blíž.
- Petr Fajt: Tenhle mrtvý vypadá, jako by opravdu trpěl. Není to nějaký náznak toho, co čeká i mě?

- Radek Toff: Můj kamarád, kterého jsem pod vlivem masky zabil, a který se mi teď mstí. Když náhodou dokážu usnout, pronásleduje mě jeho tvář užpiněná od hlíny. Rád bych se ho konečně zbavil, rád bych konečně měl pokoj – vždyť já za to nemohu! Ale nevím, jak bych to mohl provést. Možná si to jen namlouvám, ale zdá se mi, že je vidět mnohem jasněji než ostatní mrtví.
- Pan Ferdinand: Můj současný zaměstnavatel. Vypadá, že to není jen šarlatán, ale že skutečně něco dokáže, přinejmenším mluvit s tím svým „ochočeným“ duchem, kterého jsem viděl na vlastní oči. Hledal jsem, co by to mohlo být za trik, ale nepřišel jsem na nic. Doopravdy jsem uvěřil, když jsem na vlatní oči viděl posouvat se figurku na Ferdinandově šachovnici, zatímco Ferdinand byl na druhé straně místosti a něco četl. Zároveň ale Ferdinand nedokáže víc – i jeho duch jen hraje divadlo pro zákazníky. Nebo možná dokáže, ale nechce, kdo ví. Snad se dozvím víc.
- Aleš Hanák: Ferdinandův „ochočený“ duch. Jednou jsem ho viděl. Ferdinand říká, že je to starý nerudný dědek. Je pravda, že tak minimálně vypadá.
- Jan Tvrdý / Jana Tvrdá: Působí jako mladá učitelka. Přesně ten typ člověka, který opravdu nemám rád.
- Michael Marek / Michaela Marková: Toho také neznám. Nebýt toho, že je tak trochu mrtvý, vypadá sympaticky.

Seance

Ferdinand mě požádal, abych mu s tím dnes pomohl. Je to poprvé a pro mě je to vítaná příležitost od něj něco odpozorovat. I když, jestli skutečně vše jen předstírá, bude to nejspíš o ničem. I když, toho jeho ducha jsem viděl na vlastní oči.

Tajemství

Zabil jsem Petra Toffa. I když vím, že za to nenesu vinu, přesto by asi nebylo nejlepší, kdyby se o tom někdo dozvěděl. Sice se říká, že mrtví nemluví, ale po tom, co jsem za poslední měsíce zažil, si tím rozhodně nejsem jistý.

A pak je tu maska. Věřím, že je to artefakt, který určitě nějakým způsobem souvisí se smrtí jako takovou. I u té bych byl nejraději, kdyby se o ní nikdo nedozvěděl.

Cíl

- Zjistit co nejvíce informací potřebných k tomu, abych se mohl konečně zbavit toho, co mě pronásleduje. Nejlépe odpozorovat, jakým způsobem Ferdinand oslabuje tu bairéru, která nás od mrtvých dělí.
- Vyhnout se problémům s mrtvými.

Charakter a vzezření

Kdysi jsem byl zvědavý a seběvědomý, ale události posledního roku mne opravdu změnily. Jsem nedůvěřivý k lidem a za vším vidím problémy, lži a tajemství. Mám

strach udělat prakticky cokoliv. Když jsem mezi lidmi, snažím se to zakrývat falešnou rozhodností a přímým jednáním, ale to už je teď jen maska, a to ještě špatná, protože se nikdy nevydržím přetvařovat dlouho. Ale Ferdinand ode mě dnes večer určitě očekává suverénní chování, aby celý podnik vypadal seriózně. Budu se o to snažit.

Chodím oblékaný vcelku normálně, na ulici byste si mě nevšimli. Preferuji černou barvu, zvláště v poslední době.

Názory

Věřím na život po smrti a věřím, že to, co se mi teď děje, je pomsta Petra Toffa. Jsem ochoten udělat naprosto vše pro to, abych měl konečně klid. Snad kromě toho, že bych se vzdal své kamenné masky.

Občas si říkám, proč se taková věc musela stát zrovna mně. No, vlastně si to říkám často. Asi to byl osud, co jiného by určovalo moji cestu. Možná je to nějaký trest, opravdu nevím.

SEANCE

Michael Marek, 30 let, 37 let po smrti

Z mého života zbyly jen střípky. Nevím, kdy se to stalo, ale jednoho dne jsem si uvědomil, že už si téměř nevzpomínám na to, kým jsem byl. Kdysi jsem chtěl začít znovu, ale za jakou cenu?

Lázemí

Pamatuji si náš dům. Byl to moc pěkný dům. Byl převážně dřevěný a bydleli v něm koně. Když nad tím tak přemýšlím, asi to nebyl náš dům, ale mohla to být stáj u našeho domu. Pamatuji si oči maminky. Měla krásné oči, modré, měkké.

Někdy, když si probírám těch několik záblesků, které mi zbyly z mého života, se mi toho vrací trochu více. Snažím se všechny kousíčky vždycky pochytyt, ale zase se ztratí v koutech mé mysli, odkud přišly. Hraji si na schovávanou s vlastní hlavou a nemám tu hru ani trochu rád.

Pamatuji si, že jsem měl mladšího bratra, který si rád čítával Bibli, nebo jinou knihu s křížem na obálce. Měli jsme s bratrem krásnou, širokou postel z buku, kterou dělal náš táta. Spali jsme na jedné posteli, protože do našeho pokoje by se dvě oddělené nevešly. Zajímalo by mě, zda ji někdo dokázal z toho pokoje vystěhovat, aniž by ji musel rozebrat.

Pamatuji si také, jak jsem se oženil. Byla tak krásná. Úsměv jí halil jemný bílý závoj, takže vytvořil jakousi náladu tajemství a slib něčeho více. Pamatuji si, jak jsme se milovali v novomanželském apartmá. Zarývala mi nehty do zad a já cítil její horký dech na mém pravém uchu.

Pamatuji si okamžik své smrti. Seděl jsem nad její postelí, byla bledá a studená, když jsem odhrnul prostěradlo, kterým ji zakryli. Cítím slzy, které se mi koulejí po tvářích a vidím, jak se mísí se na tom prostěradle s krví, která mi vytéká ze zápěstí rozšklebeného do groteskního podobnosti zvířecí mordy. Ne, nechtěl jsem, aby mě zachránili – řezal jsem hluboko a podél předloktí.

Život v Edeně moje amnézie nepostihla. Jistě to má něco společného s celkovým ledově sarkastickým vyzněním světa mrtvých. První roky tam byly těžké. Nejsem zrovna nejprotřelejší a velmi snadno jsem přišel o svoje boty. Trvalo mi opravdu dlouho, než jsem získal jiné.

Bavil jsem se tím, že jsem špehoval lidi. Procházel jsem Edenem a místy, kde šlo snadno nahlížet do světa živých. Nejraději jsem měl milence, což je vzhledem k těm pár okamžikům, které si pamatuji ze svého života, asi pochopitelné. Doufal jsem, že v nich najdu to, co jsem ztratil v ní. Mým nejoblíbenějším párem byli Eva a Petr. Co ti dva spolu vyváděli, to jsem jinde zdaleka neviděl. Byli tak zamilovaní. Škoda, že Petr musel zemřít. Ona byla potom úplně zničená.

Opravdu jsem se do toho dostal. Vyhledával jsem příležitosti přiblížit se tomu, co jsem tady nikdy nemohl mít. Někdy, když jsem na tom byl opravdu bledě, jsem na ně dokonce promlouval. Snažil jsem se s nimi mluvit, získat

od nich kousek toho, co bylo jejich, ale neúspěšně. Brány zůstaly pevně zavřené a já sem byl potom vždy tak slabý.

V Edeně jsem neměl moc známých. Tam každý jede sám na sebe. Přeci jen se ale objevil sympatický stařík, se kterým jsem si docela rozuměl. Byl vlastně zhruba stejně starý, jako já, to jen fyzicky se to tak nezdálo. Byl to prý za života bohatý muž. Je pěkné, jak se tady hodnoty změnil, taky totiž neměl boty. Docela jsem si s tím páprdou rozuměli. On byl takový ten rodinný typ, co je schopný pozvat na oběd všechny své neteře a vnuky a dcery a bratry, že to vydá dohromady za dva tucty lidí a to jen proto, že se půlka nemohla dostavit. Jednou se rozhovořil o své rodině poněkud více a ukázalo se, že jedna z jeho příbuzných je právě Eva Veselá, ale samozřejmě jsem mu nemohl říci, že za ní chodívám. Časem se ukázalo, že ten starý pracháčškulil si ulil bokem klíče od bezpečnostní schránky v bance a schoval je ve svém domě v tajné skrýši v zábradlí. Tehdy se tomu smál, ale já jsem věděl, že věci jako tyhle se tady neříkají, někdo by vás totiž mohl slyšet a co hůř, mohl by si to i pamatovat. Jednoho dne, budou to asi tak tři roky, zmizel. Od té doby jsem ho neviděl. Zajímalo by mě, kam se ten starý muž poděl.

Moc jsem se snažil domluvit se se světem živých a neniklo to pozornosti Kontrol. Zkoušel jsem se prosit, uplácet vším co jsem měl, i tím, co jsem neměl, ale v odpověď se mi dostalo jen tvrdého výrazu Kontrolora. Z kobek není vůbec jednoduché utéci ve chvíli, kdy vás nikdo pravidelně nevykrmuje ani vám nemusí odnášet jednou za čas exkrementy. Dalo by se říci, že máte spoustu času užít si samoty.

Rval jsem vlastníma rukama tvrdý kamenný prach a vyschlou zeminu pod ním, drásal jsem kameny v podlaze svého vězení, než jsem je vyrval a nakonec jsem stanul venku. Jenže se do mě opřel vítr. Snažil jsem se mu vzdorovat, ale bylo to jako běžet ve zlém snu, vaše váha jakoby nestačí zatížit vaše nohy natolik, aby nepodkluzovaly a jen komicky nehrabaly v prachu na zemi. Odnesl mě pryč a než mě vrátil, změnil mě. Byl jsem vláčen pláněmi, trhán kameny a do ran se mi znovu a znovu tlačil písek, vítr kolem mě zuřil a skučel. Nejhorší část nebyla bolest, byl to čas. Jestli je možné věčnost dělit na množství menších věčností, jistě to byl jeden takový kousek, ale o nic méně nekonečný.

Jména

Eva Veselá – dívka, Petr Fajt – její milenec.

Vztahy k ostatním

- Hana Veselá: Ona je nádherná žena s vnitřním světlem. Když ji vidím, jako by se mi vracelo něco z mé paměti, ale hned to zase zapadne hluboko do temnoty.
- Martin Veselý: Nevýrazný muž, jakých jsou miliony. Kdybych ho ještě za života potkal na ulici, ani bych si nevšiml, že tam vůbec je.

- Ivana Veselá: Nepříjemná stařena, kterou by ale šlo snadno zneužít. Má ke světu mrtvých blízko, to poznáte, když jste tu tak dlouho, jako já.
- Petr Fajt: Jeden z dvojice mých oblíbených milenců. Abych to shrnul, je na něm všechno špatně. Důvod? Je prostý, žárlím. Nechci, aby byl s Evou.
- Eva Veselá: Výjimečná mladá žena, tu chci pro sebe, ač vím, že to nejde. Už jen to pomýšlení ve mně vzbuzuje věci, o kterých ani nevím, že jsem je kdy uměl nebo dělal.
- Pan Ferdinand: Trochu tragická figura, něco jako klaun v cirkuse. Jsem moc zvědavý, co nám při seanci předvede.
- Igor Talafa: Vypadá spíše jako slabší povaha, stálo by za pokus jej zkusit manipulovat tak, aby se věci pohnuly nebo naopak nepohnuly tím správným směrem.
- Aleš Hanák: Je pánem tohoto domu a to respektuji, také jeho osobnost a autoritu. To ale neznamená, že by mě dokázal kdovíjak usadit, kdyby se o něco pokusil.
- Jan Tvrdý / Jana Tvrdá: Kontrolor. A teď si musím vybrat, zda budu riskovat, že mě nějak pozná a já poletím pěkně expres zpět do kobky, nebo noc v téhle smršti venku.
- Radek Toff: Typy jako on znám. Bude potřeba na něj dát pozor, kdyby se snad snažil o nějaké trestuhodné nepředloženosti. V nejhorším by se na něj dalo něco shodit, aby si ho vzala Kontrola do parády.

Seance

Šanci dostat svoje odpovědi na otázky týkající se mé zapomenuté minulosti už bylo mnoho, takže si nedělám iluze. Říkávám si, proč tomu stále věřím, proč jsem to dávno nevzdal. Ale to nejde. Stále doufám, že moje odpovědi tu jsou. Tedy ne tu, ale na druhé straně. A tohle je moje šance se tam podívat. Kolikátá už?

Kromě toho venku dnes není právě nejlépe a tak jsem Hanákovi docela vděčný za jeho dům.

Tajemství

Byl jsem odsouzen k věznění za opakované porušování komunikačního zákazu. Z vězení se mi nakonec podařilo utéci, ale za jakou cenu?

Cíl

- Překazit Evě a Petrovi jejich setkání. Zkrátka ze žárlivosti. Můžu si stokrát nalhávat, že je to proto, že mě můj trest poučil, ale je to prostě proto, že nechci, aby k němu znovu upřela své city. Kromě toho by mi nevadilo, kdyby své naděje upřela směrem ke mně, ale tomu zase nevěřím já.
- Nemám rád Kontrolory, hodně. Bylo by nemilé, kdyby se nějak zjistilo, že jsem si ještě svůj trest neodpykal. Bylo by ale zase milé, kdyby se podařilo zosnovat nějakou pomstičku, snížit vážnost úřadu, ponížit nějakého Kontrolora.
- Pokusit se nějak využít informací o tajné schránce strý-

ce rodiny Veselých. Je zřejmé, že oni sem proto přišli. Otázkou zůstává, co z toho můžu mít já.

Charakter a vzezření

Mohl bych to opisovat nějakými vznešenými slovy, abych tak celkový dojem umně posunul někam jinam, ale jistě bych se tak dostal daleko od pravdy. Tou je, že nevím, jak dál. Beznaděj je to jediné, co mi zbylo. Nemám kam upřít svou víru, nedoufám v lepší konec. Konec není něco, co bych dával do souvislosti s nadějí, ne teď tomu už nevěřím.

Pateticky, až s frenetickou silou, dávám najevo, jak mi je, když se o to někdo byť jen slovem otře. Bývám často tvrdě umlčen, na což reaguji dle momentální nálady a situace, nejčastěji se ale na chvíli stáhnou do sebe, abych přišel s ještě dramatictější konfesí. Od doby, kdy si mě vzal Vít trpím paranoiou, slyším hlasy, které nikdo jiný neslyší. Některé jsou hodné, těší mě a uklidňují, jiné mě zase štvou a popuzují proti sobě samému i proti druhým. Když jsem venku, slyším je zřetelně a čistě, to jen v bezpečí většího sídla na chvíli zapomenu.

Nosím staré kalhoty, kdysi to byly manšestráky, ale to už asi nikdo nepozná, pevné boty – pohorky – místo svých původních polobotek a prachem zhnědlý svetr přímo na těle. Svetr byl původně asi zelený, ale špína se s ním už szila.

Názory

Nikdo si nezaslouží to, co je tady, ale stejně je to tu háj plný lidí. Dříve mě zajímalo, jak to, že se nikdo nepokusil nastolit nějaké základní světské pořádky, učinit pokus o civilizaci, trochu to tu zabydlet, zlidštit. Teď už je mi to jasné, zde, více než kde jinde, se lidé obrátili dovnitř svých temných stránek duše, uvěznil se mezi zoufalství, bolest a beznaděj a nemají touhu. Je to jedna z mála věcí, která nás všechny spojuje – naše touhy neleží v tomto světě, nemohou.

SEANCE

Michaela Marková, 30 let, 37 let po smrti

Z mého života zbyly jen střípky. Nevím, kdy se to stalo, ale jednoho dne jsem si uvědomila, že už si téměř nevzpomínám na to, kým jsem byla. Kdysi jsem chtěla začít znovu, ale za jakou cenu?

Zázemí

Pamatuji si náš dům. Byl to moc pěkný dům. Byl převážně dřevěný a bydleli v něm koně. Když nad tím tak přemýšlím, asi to nebyl náš dům, ale mohla to být stáj u našeho domu. Pamatuji si oči mámy. Měla krásné oči, modré, měkké.

Někdy, když si probírám těch několik záblesků, které mi zbyly z mého života, se mi toho vrací trochu více. Snažím se všechny kousíčky pochyťat, ale zase se ztratí v koutech mé mysli, odkud přišly. Hraji si na schovávanou s vlastní hlavou a nemám tu hru ani trochu ráda.

Pamatuji si, že jsem měla mladší sestru, která si ráda četla Bibli, nebo jinou knihu s křížem na obálce. Měli jsme krásnou, širokou postel z buku, kterou dělal náš táta. Spali jsme se sestrou na jedné posteli, protože do našeho pokoje by se dvě oddělené nevešly. Zajímalo by mě, zda tu postel někdo dokázal z pokoje vystěhovat, aniž by ji musel rozebrat.

Pamatuji si také, jak jsem se vdala. Byl tak okouzující. Uměl být milý i zásadový, našla jsem u něj vše, na co jsem si jen vzpomněla. Pamatuji si, jak jsem se milovali v novomanželském apartmá. Zarývala jsem mu nehty do zad a tiskla ho k sobě a do sebe a on byl takový, že se mi až točila hlava.

Pamatuji si okamžik své smrti. Seděla jsem nad jeho postelí, byl bledý a studený, když jsem odhrnula prostěradlo, kterým jej zakryli. Cítím slzy, které se mi koulejí po tvářích a vidím, jak se mísí se na tom prostěradle s krví, která mi vytéká ze zápěstí rozšklebeného do groteskního podobenství zvířecí mordy. Ne, nechtěla jsem, aby mě zachránili – řezala jsem hluboko a podél předloktí.

Život v Edenu moje amnézie nepostihla. Jistě to má něco společného s celkovým ledově sarkastickým vyzněním světa mrtvých. První roky tam byly těžké. Nejsem zrovna nejprotřelejší a velmi snadno jsem přišla o svoje boty. Trvalo mi opravdu dlouho, než jsem získala jiné.

Bavila jsem se tím, že jsem špehovala lidi. Procházel jsem Edenem a místy, kde šlo snadno nahlížet do světa živých. Nejraději jsem měla milence, což je vzhledem k těm pár okamžikům, které si pamatuji ze svého života, asi pochopitelné. Doufala jsem, že v nich najdu to, co jsem ztratila v něm. Mým nejoblíbenějším párem byli Eva a Petr. Co ti dva spolu vyváděli, to jsem jinde neviděla. Byli tak zamilovaní. Škoda, že Petr musel zemřít. Ona byla potom úplně zničená.

Opravdu jsem se do toho dostala. Vyhledávala jsem příležitosti přiblížit se tomu, co jsem tady nikdy nemohla mít. Někdy, když jsem na tom byla opravdu bledě, jsem na

ně dokonce promlouvala. Snažila jsem se s nimi komunikovat, získat od nich kousek toho, co bylo jejich, ale neúspěšně, brány zůstaly pevně zavřené a já sem potom byla vždy tak slabá.

V Edenu jsem neměla moc známých. Tam každý jede sám na sebe. Přeci jen se ale objevil sympatický stařík, se kterým jsem si docela rozuměla. Byl vlastně mnohem mladší než já, to jen fyzicky se to tak nezdálo. Byl to prý za života bohatý muž. Je pěkné, jak se tady hodnoty změní, taky totiž neměl boty. Docela jsme si s tím páprdou rozuměli. On byl takový ten rodinný typ, co je schopný pozvat na oběd všechny své neteře a vnuky a dcery a bratry, že to vydá dohromady za dva tucty lidí a to jen proto, že se půlka nemohla dostavit. Jednou se rozhovořil o své rodině poněkud více a ukázalo se, že jedna z jeho příbuzných je právě Eva Veselá, ale samozřejmě jsem mu nemohla říci, že za ní chodívám. Časem se ukázalo, že ten starý pracháč-škudlil si ulil bokem klíče od bezpečnostní schránky v bance a schoval je ve svém domě v tajné skrýši v zábradlí. Tehdy se tomu smála, ale také jsem věděla, že věci jako tyhle se tady neříkají, někdo by vás totiž mohl slyšet a co hůř, mohl by si to i pamatovat. Jednoho dne, budou to asi tak tři roky, zmizel. Od té doby jsem ho neviděla. Kam se ten starý muž asi poděl?

Moc jsem se snažila domluvit se se světem živých a neuniklo to pozornosti Kontrol. Zkoušela jsem se prosit, uplácet vším co jsem měla, i tím, co jsem neměla, ale v odpověď se mi dostalo jen tvrdého výrazu Kontrolora. Z kobek není vůbec jednoduché utéci ve chvíli, kdy vás nikdo pravidelně nevykrmuje ani vám nemusí odnášet jednou za čas exkrementy. Dalo by se říci, že máte spoustu času užít si samoty.

Rvala jsem vlastníma rukama tvrdý kamenný prach a vyschlou zeminu pod ním, drásala jsem kameny, než jsem je vyrvala a nakonec jsem stanula venku. Jenže se do mě opřel vítr. Snažila jsem se mu vzdorovat, ale bylo to jako běžet ve zlém snu, vaše váha jakoby nestačí zatížit vaše nohy natolik, aby nepodkluzovaly a jen komicky nehrabaly v prachu na zemi. Odnosl mě pryč a než mě vrátil, změnil mě. Byla jsem vláčena pláněmi, trhána kameny a do ran se mi znovu a znovu tlačil písek, vítr kolem mě zuřil a skučel. Nejhorší část nebyla bolest, byl to čas. Jestli je možné věčnost dělit na množství menších věčností, jistě to byl jeden takový kousek, ale o nic méně nekonečný.

Jména

Eva Veselá – dívka, Petr Fajt – její milenec.

Vztahy k ostatním

- Hana Veselá: Ona je nádherná žena s vnitřním světlem. Když ji vidím, jako by se mi vracelo něco z mé paměti, ale hned to zase zapadne hluboko do temnoty.
- Martin Veselý: Nevýrazný muž, jakých jsou miliony.

Kdybych ho ještě za života potkala na ulici, ani bych si nevšimla, že tam vůbec je.

- Ivana Veselá: Nepříjemná stařena, kterou by ale šlo snadno zneužít. Má ke světu mrtvých blízko, to poznáte, když jste tu tak dlouho, jako já.
- Petr Fajt: Jeden z dvojice mých oblíbených milenců. Abych to shrnula, je na něm všechno špatně. Důvod? Je prostý, žárlím. Nechci, aby byl s Evou.
- Eva Veselá: Výjimečná mladá žena, tu chci pro sebe, ač vím, že to nejde. Už jen to pomýšlení ve mně vzbuzuje věci, o kterých ani nevím, že jsem je kdy uměla nebo dělala.
- Pan Ferdinand: Trochu tragická figura, něco jako klaun v cirkuse. Jsem moc zvědavá, co nám při seanci předvede.
- Igor Talafa: Vypadá spíše jako slabší povaha, stálo by za pokus jej zkusit manipulovat tak, aby se věci pohnuly nebo naopak nepohnuly tím správným směrem.
- Aleš Hanák: Je pánem tohoto domu a to respektuji, také jeho osobnost a autoritu. To ale neznamená, že by mě dokázal kdovíjak usadit, kdyby se o něco pokusil.
- Jan Tvrdý / Jana Tvrdá: Kontrolor. A teď si musím vybrat, zda budu riskovat, že mě nějak pozná a já poletím pěkně expres zpět do kobky, nebo noc v téhle smršti venku.
- Radek Toff: Typy jako on znám. Bude potřeba na něj dát pozor, kdyby se snad snažil o nějaké trestuhodné nepředloženosti. V nejhorším by se na něj dalo něco shodit, aby si ho vzala Kontrola do parády.

Seance

Šanci dostat svoje odpovědi na otázky týkající se mé zapomenuté minulosti už bylo mnoho, takže si nedělám iluze. Říkávám si, proč tomu stále věřím, proč jsem to dávno nevzdala? Ale to nejde. Stále doufám, že moje odpovědi tu jsou. Tedy ne zde, ale na druhé straně. A tohle je moje šance se tam podívat. Kolikátá už?

Tajemství

Byla jsem odsouzena k věznění za opakované porušování komunikačního zákazu. Z vězení se mi nakonec podařilo utéci, ale za jakou cenu?

Cíl

- Překazit Evě a Petrovi jejich setkání. Zkrátka ze žárlivosti. Můžu si stokrát nalhávat, že je to proto, že mě můj trest poučil, ale je to prostě proto, že nechci, aby k němu znovu upřela své naděje. Kromě toho by mi nevadilo, kdyby své naděje upřela směrem ke mně, ale tomu zase nevěřím.
- Nemám ráda Kontrolory, velice. Bylo by nemilé, kdyby se nějak zjistilo, že jsem si ještě svůj trest neodpykala. Bylo by ale zase milé, kdyby se podařilo zosnovat nějakou pomstičku, snížit vážnost úřadu nebo něco podobného, shodit trochu nějakého jeho pracovníka.
- Pokusit se nějak využít informací o tajné schránce strý-

ce rodiny Veselých. Je zřejmé, že oni sem proto přišli. Otázkou zůstává, co z toho můžu mít já.

Charakter a vzezření

Mohla bych to opisovat nějakými vznešenými slovy, abych tak celkový dojem umně posunula někam alespoň trochu pozitivním směrem, ale jistě bych se tak dostal příliš daleko od pravdy. Tou je, že nevím, jak dál. Beznaděj je to, co mě jímá a ovládá. Nemám kam upřít svou víru, nedoufám v lepší konec. Konec není něco, co bych dávala do souvislosti s nadějí, ne teď tomu už nevěřím.

Pateticky, až s frenetickou silou, dávám najevo, jak mi je, když se o to někdo byť jen slovem otře. Bývám často tvrdě umlčena, na což reaguji dle momentální nálady a situace, nejčastěji se ale na chvíli stáhnou do sebe, abych přišla s ještě dramatičtější konfesí. Od doby, kdy si mě vzal Vít trpím paranoiou, slyším hlasy, které nikdo jiný neslyší. Některé jsou hodné, těší mě a uklidňují, jiné mě zase štvou a popuzují proti sobě samé i proti druhým. Když jsem venku, slyším je zřetelně a čistě, to jen v bezpečí většího sídla na chvíli zapomenu.

Nosím staré kalhoty, kdysi to byly manšestráky, ale to už asi nikdo nepozná, pevné boty – pohorky – místo svých původních polobotek a prachem zhnědlý svetr přímo na těle. Svetr byl původně asi zelený, ale špína se s ním už šílila.

Názory

Nikdo si nezaslouží to, co je tady, ale stejně je to tu háj plný lidí. Dříve mě zajímalo, jak to, že se nikdo nepokusil nastolit nějaké základní světské pořádky, učinit pokus o civilizaci, trochu to tu zabydlet, zlidštit. Teď už je mi to jasné, zde, více než kde jinde, se lidé obrátili dovnitř svých temných stránek duše, uvěznili se mezi zoufalství, bolest a beznaděj a nemají touhu. Je to jedna z mála věcí, která nás všechny spojuje, že naše touhy neleží v tomto světě a když už je náhodou najdeme, stejně na ně nedosáhneme.

Jovana Dvořáková, 68 let

Vychovala jsem svoje dítě dobře, o tom jsem nikdy nepochybovala. Ale někdy nastane v životě chvíle, těžká chvíle, kdy je potřeba i již odrostlým dětem trochu pomoci a být jim oporou i rukou mírně, ale dostatečně důrazně, tlačící správným směrem.

Lázemí

Pocházím z velkoměsta a jsem na to patřičně hrdá. Nesnáším malá města, natož vesnice. Rostou z nich jen vidláci, hrubiáni a prosfačky. Chcete-li, aby se vašemu dítěti dostalo řádného vychování, musíte jej vychovat ve velkém městě, pěkně daleko od krav a těch dalších nesmyslů. Moji rodiče mi tohle dopřáli a já jim za to budu nadosmrti vděčná.

Měli jsme nádherný dům v Masarykově čtvrti, nejlepší čtvrti v Brně, sestávající takřka výhradně z vilek a menších domů. Ulice tam byly čisté a lidé věděli, co se sluší.

Jako malá jsem si nemohla hrát s ostatními dětmi na ulici, to se neslušelo. Místo toho jsme odmala s děvčaty pořádaly čajové dýchánky pro panenky a pekly falešné cukroví v dřevěné maketě trouby, kterou mi vyrobil dědeček. Svým kamarádkách jsem skoro vykala a vždy přidávala oslovění „slečno“, než mi to vymluvily, ale před maminkou jsem musela takhle mluvit stále.

Tatínek byl velmi hodný, ale zaměstnaný pán, který nám nicméně výměnou za svůj čas, který nestrávil s námi, dal dostatek prostředků pro pohodlný až luxusní život. Byl nejprve spolumajitelem přepravní firmy, později svého spolčenika dokonce vyplatil. Přes válku se sice příliš nedařilo, ale to nikomu. Firmu se mu ale vždy povedlo udržet nějak nad vodou. Maminka s tím byla spokojená a to bylo důležité.

Maminka byla totiž žena, která vždy věděla, co chce. Vládla domácnosti pevnou rukou, ne vždy cestou síly, někdy cestou subtilního nátlaku tím „správným“ směrem, což bylo pochopitelně vždy tím jejím směrem. Ta se ale dovedla rozohnit, když nebylo po jejím.

Dlouho mi chyběl fyzický kontakt, s matkou jsem si mohla dovolit jen občasné objetí, tatínek mi to sice vyhrazoval, kdy mohl, ale vzhledem k době, kdy byl doma a nepracoval, to bylo pořád málo. Tím byly položeny základy problémům v době mého dospívání.

Měla jsem plné zuby přísného domácího režimu a začala se tedy bouřit. Doma se to ale nikdo nesměl dozvědět, takže vše bylo ve znamení dokonalého maskování, častých „večerních společného studia“ s kamarády, nebo spíše kamarádkami, protože navazovat přátelství s chlapci se vzhledem k mému věku mamince nelíbilo, u nich doma. Ve skutečnosti jsem vymetala různé podniky různé úrovně, ale zdaleka ne té nejnižší. Moje stydlivost a obavy z fyzického kontaktu mi způsobovaly problémy ještě řadu let, navázat vztah s osobou opačného pohlaví bylo pro mě tehdy nemyslitelné.

Až jako dospělejší jsem pochopila, že to vlastně matka měla vymyšlené dobře, že se mě snažila jen chránit. Před světem, který důvěru zneužívá k vlastnímu obohacení, přede mnou samotnou.

Vdala jsem se poměrně pozdě na tehdejší dobu, ve 23 letech, o dva roky později jsem porodila svou jedinou dceru, Hanu. Můj manžel byl komunista, ačkoliv nijak zapřísáhlý. Jeho ideologii jsem nesdílela a nedá se říci, že by to kvůli tomu mezi námi občas nezaskřípalo, ale nebylo to nic hrozného. Milovala jsem jen věrnou láskou ženy, která čekala opravdu dlouho na svou příležitost.

Manžel byl ohleduplný k mým fobiím a komplexům, velmi pečlivě a trpělivě mě přivykal na manželské povinnosti. Bylo to velmi pravděpodobně tím, že byl jádru zbabělec. Nezmohl se nikdy na nic, proto se také hlásil ke komunismu. Hlásil by se k čemukoliv, kdyby mu to poskytlo nějakou podobnou umělou ideologii, kterou by mohl jakž takž pojmut za svou. Nebyla v tom vašeň, zanícení ani víra. Vlastně jsem měla problémy vidět tyhle vlastnosti v něm samotném. O mě s dcerou se ale dovedl velmi dobře postarat a tím si vysloužil můj respekt, byť vzhledem k okolnostem nevalný.

Výchova dcery byla dosti nesnadná. Nějak se mi nepodařilo včas podchytit zárodky vzdoru v jejím chování a situace se časem zvrhla v téměř otevřený boj autorit. Tedy autority byly jasně dané, ale mladá nerozvázná rebelie se je pokoušela v jednom kuse narušit. Vše vyvrcholilo, když byl manžel zraněn při autonehodě. Byl několik měsíců v bezvědomí a už se nikdy nepobudil.

Dceři bylo tehdy sedmnáct let a tvářila se, jako by ji s ním opustili úplně všichni. Nedokázala jsem si, díky vynucování některých základních požadavků na její chování v minulosti, k ní už najít cestu a její žal, vlastně i můj žal, proluku mezi námi jen prohloubil. V osmnácti odešla z domova a už se nevrátila, ne ve smyslu opravdového návratu domů. Občas se stavila na návštěvě – zprvu to bylo těžké, štekaly jsem po sobě, já jsem naléhala na to, aby mi řekla, kde bydlí a jak žije a ona se právě o tomhle vůbec bavit nechtěla. Až po letech, když dospěla a pochopila, že nelibost k mé výchově byla jen vedlejším produktem toho, co vše jí do života dala, se mi svěřila, jak se postavila na nohy prakticky z ničeho. Toho dne jsem na ni byla opravdu pyšná. V duchu jsem si znovu a znovu kladla otázku, proč jsem to tak necítila dříve. Ona se stala dospělou a já jsem to musela, ne – chtěla, uznat.

Ve dvaceti porodila dceru, své první dítě, krásnou po mamince a doufejme, že chytrá bude po tatínkovi. Opačná kombinace už by nemusela přinést tak dobré výsledky. Zeť je milý chlapík, ale představovala jsem si k dceři někoho... výraznějšího. Ale staví se k rodině jako její hlava a to je dobře. Eva, jak se vnučka jmenuje, si ke mně moc vztah nenášla. Je to zásluhou Hany, která nechce, abych do záležitostí její rodiny příliš zasahovala. Pochopitelně, pravidelně se navzájem zdvořile navštěvujeme, ale dcera mi dává svým postojem jasně najevo, kde je její místo.

Jenže pak nastaly s jejím manželem nějaké problémy a rozvedli se. Asi po roce se odstěhovala někam na vesnici za jakýmsi buranem. Nikdy jsem u nich nebyla, nezvali mě a já se tam nehrnula. Vydrželo jim to asi 3 roky, než se

Hana sbalila a odjela zpět do Brna. Nedlouho poté, tedy s ohledem na to, že to byl už druhý takový rozchod, si znovu vzala svého bývalého manžela. Tuhle volbu jsem rozhodně nepodporovala, ale oni byli přesvědčeni, že to bude fungovat. Musím uznat, že zatím to tak vypadá.

Evičce tak přibyla malá sestřička, Klárka. Hana s věkem polevila ve své zarytosti a vzdor z ní částečně vyprchal, takže mi dokonce občas nechávala malou doma na hlídání, když nebylo zbylí. S Klárčinou nemocí začalo být na Haně vidět, že potřebuje oporu ze všech stran. V žádném případě nechci zpochybňovat schopnosti mladého pána Veselého, ale jen my ženy víme, jak tyhle věci mohou působit.

Jména

Hana Veselá – dcera, Aleš Dvořák – zesnulý manžel, Manželé Vojtěchovi – rodiče, Eva Veselá – starší vnučka, Klára Veselá – mladší vnučka, Martin Veselý – zeť.

Vztahy k ostatním

- Hana Veselá: Má nejdražší, moje dcera. O jejím současném životě toho moc nevím. Neschvaluji řadu jejích způsobů, neschvaluji příliš jejího manžela, ale pořád je to moje milované dítě a když bude třeba, postarám se o ni.
- Martin Veselý: Manžel mé dcery. Nikdy jsem nebyla pro, aby se Ti dva vzali, natož dvakrát. Na druhou stranu se o svou rodinu zřejmě stará dobře a jejich děti jsou jedním slovem famózní.
- Eva Veselá: Moje drahá vnučka, sestra té malé, nemocné. Je mnohem více po své matce, jako by se na ni ta Hanina vzdorná nátura přenesla více, než můj cit pro slušné vychování. Hana ji od něj ochránila zřejmě velmi pečlivě.
- Pan Ferdinand: Esoterik profesionál. Je to on, kdo nám zprostředkuje kontakt se zesnulým. Vkládám do něj pochopitelně veškeré naděje, co se úspěchu celé akce týče a snad i důvěru.
- Igor Talafa: Pomocník Pana Ferdinanda, který trval na tom, že Igora budeme u seance potřebovat. Prý má zkušenosti a pomůže nám navázat spojení se záhrobím. Pan Talafa nicméně nevypadá nijak zvlášť důvěryhodně, bude lepší být ve střehu.
- Petr Fajt: Nikdy dříve jsem jej neviděla, vypadá zanedbaně.
- Michael Marek / Michaela Marková: Také neznámá osoba, tato na první pohled vyzařuje vnitřní sílu neurčitého původu.
- Radek Toff: Tragikomicky působící neznámý muž.
- Aleš Hanák: V očích je mu vidět strach, přestože navenek se snaží působit sebevědomě a silně.
- Jan Tvrdý / Jana Tvrdá: Ač je mi neznámá, s touto osobou bych mohla sympatizovat. Vypadá totiž, že chápe váhu pravidel a dodržování pořádků.

Seance

Seance je pro mě šance, jak pomoci dceři a její rodině.

Malá Klárka je nádherné dítě a je příšerné, co se s ní děje. Zvláště ve chvíli, kdy je tu řešení, přímo na dosah ruky.

Opravdu věřím v úspěch celé akce, pokud ovšem bude Pan Ferdinand tak schopný, jak se dělal. O tom, že duchové existují a bude možné s nimi komunikovat jsem skálopevně přesvědčena.

Tajemství

Jsem hrozná, panovačná, nepříjemná, co více si přát? Sama jsem v určitém období byla pěkné kvítko, ačkoliv to nic nebylo v porovnání s dnešní mládeží. Nemohu připustit, aby se to někdo dozvěděl, moje autorita by tak mohla značně poklesnout.

Cíl

- Pomoci Veselým získat pro Klárku peníze, za každou cenu, za všech okolností.
- Proklepnout si Evu, mou starší vnučku, získat více informací o jejich rodinném životě. Myslím, že je vychovávána až moc volně a mohlo by být nutné, aby- ch i v tomto ohledu zasáhla.

Charakter a vzezření

Jsem už starší dáma, zbývá už poslední pár let, než mi bude sedm desetiletí. Jako taková mám ráda svoje, jsem zvyklá na určitý komfort, byť to zdaleka není to, co jsem měla v dětství.

Jsem panovačná, věci se nemusí točit kolem mě, za předpokladu, že se točí tak, jak to chci, nebo jak to považuji za správné. Mám za všech okolností vlastní hlavu a nenechám se snadno přesvědčit, že jsem se v něčem zmýlila. Důkazy pro obhajobu takového tvrzení musí být evidentní a i v takovém případě se pokusím celou situaci smáznout ohrnutím nosu nad evidenci a snahou zpochybnit její věrohodnost, byť zcela nepodložené.

Slušné oblečení a upravený vzhled je pro dámu mého věku i society samozřejmostí.

Názory

Dnešní svět je úplně jiný, než býval v dobách mých největších sil, míněno tělesných, pochopitelně, ty duševní kvetou čím dál tím více do krásy. Nedělám si iluze, že by mě v tramvaji pustili sednout, pokud si svoje místo nevyhraji ve sprintu na velmi krátkou vzdálenost. Všechno se to změnilo tak nějak hrozně rychle. Jablka poslední generace padla opravdu daleko od stromů, protože jinak si nedovedu představit, jak by takové stromy mohly vypadat.

Zajímavé názory na to, jak by svět měl vypadat a fungovat, lze najít v literatuře klasické, domácí. Nemyslím, že by to snad mohlo dnes opravdu fungovat, ale na druhou stranu, já jsem už stará dáma, se kterou se příliš nepočítá, a tak si mohu dovolit být uzavřena v oblaku romantismu.

SEANCE

Radek Toff, 26 let, 1 rok po smrti

Zemřel jsem vinou mého kamaráda a tím, pro co teď existuji, je pomsta. Jeho vinou trpím zde, v Edenu. Nic už nemá smysl, necítím nic než beznaděj, utrpení a nekonečnou nenávist.

Zázemí

Narodil jsem se v Hodoníně, v roce 1980. Moje dětství bylo poměrně šťastné, vyrůstal jsem ve spořádané rodině. Otec učil historii na gymnáziu a matka pracovala jako prodávačka v obchodě. Měl jsem ještě staršího bratra, se kterým jsme se, jako to dělávají všichni bratři, skoro pořád o něco hádali, abychom spolu vzápětí byli opět nejlepší přátelé. Vůbec na svoje dětství vzpomínám rád. Hlavně teď. Žili jsme sice docela skromně, ale spokojeně.

Do školy jsem chodil v Hodoníně. Byl jsem docela oblíbený a snadno jsem se s každým sprátelil. I když jsem měl skoro pořád jen jedničky, nikdo mě neměl za šprta. Prostě takový kluk, o kterém čtete jenom v knížkách – až na to, že já takový opravdu byl. Když jsem skončil základní školu, rozhodl jsem se studovat na gymnáziu v Brně. Přijímacími zkouškami jsem prošel jako nejlepší ze všech. Trochu déle mi trvalo, než jsem si zvykl na život v Brně – na internátě, žádná rodina v dohledu, kamarádi, co vás pořád tahají do hospody... No, tak nějak jsem se otrkal. Projevilo se to na mém prospěchu, ale nijak výrazně. Vyznamenání jsem měl pořád.

Na gymnáziu mě začala zajímat historie, měl jsem ten předmět opravdu rád. Moje oblíbené období byla druhá světová válka, zajímal jsem se o Německo té doby. Rozhodně jsem nebyl žádný nácek, to ne, jen mě to zajímalo. Zvláště tajemno, které hitlerovské Německo občas obestírá. Himmlerovy mystické pokusy, německé tajné zbraně, Ultima Thule. Pravděpodobně to byly všechno bláboly, ale mě to opravdu zajímalo. Později to přešlo v obecný zájem o tajemno v historii. Zajímala mě křesťanská historie, templáři, Grál, Archa úmluvy (a ano, filmy s Indiana Jonesem jsem měl opravdu rád). Prostě všechno, co jen zavánělo tajemnem.

S dalším studiem jsem neváhal, měl jsem jasno. Masarykova univerzita, obor archeologie. Na vysoké škole jsem se přesunul trochu do reality a můj zájem se stočil směrem k seriózní historii. Zájem o tajemno mi sice zůstal, ale už jsem se tím nezabýval zdaleka tak, jako dřív. Knihy o templářích byly na mé polici nahrazeny seriózními učebnicemi historie. Vysoká škola mě opravdu bavila. Díky dobrým vztahům s jedním profesorem jsem se už ve druhém ročníku mohl často účastnit archeologického výzkumu, a to nejen jako pomocná síla, jako moji spolužáci. Když jsem zrovna nebyl někde v terénu, trávil jsem svůj čas v Brně a užíval jsem si studentského života. Tou dobou jsem měl i první opravdu vážný vztah. Zájem o holky mě pochopitelně provázel už od puberty a pár jsem jich vystřídal, ale až s Martinou, jak se moje spolužačka z historie jmenovala, to bylo opravdu vážné. Dokonce jsme spolu i bydleli.

Někdy ve čtvrtém ročníku mě zase chytla moje stará záliba – tajemno. Přišel s tím jeden můj spolužák. Objížděl, fotil a na svých stránkách popisoval stará místa, u kterých věřil, že jsou něčím zvláštní. Já se přidal a jezdili jsme spolu po takových místech – podzemí, hřbitovy, stará slovanská pohřebiště a podobně. Dokonce jsem na téma „Lokality s duchovním významem“ chtěl dělat i diplomku. Postupně se k nám přidalo ještě několik lidí, mezi nimi i Igor, se kterým jsem se seznámil u Barviče, kde pracoval. Hodně ho zajímalo tajemno, i když jinak – on věřil v magii, duchy a podobně. I přes rozdílné zájmy jsme se ale docela sprátelili.

Jednoho dne jsem dostal opravdu zajímavou příležitost účastnit se vykopávek nějakého obřadního místa, které patřilo jakési neznámé kultuře. Pochopitelně nemohl nechat ujít. Zmínil jsem se o tom jednou i před Igorem, kterého už jen zmínka o „neznámé kultuře“ zaujala natolik, že mě požádal, zda bych ho tam nemohl nějak dostat. To jsem mohl, zařídil jsem mu místo pomocného dělníka.

Lokalita byla opravdu zajímavá. Nacházeli jsme zdi a semtam i nějaké předměty, hlavně keramiku se vzory, které opravdu neodpovídaly žádné známé kultuře. Jednoho dne jsem našel v hlubokém výkopu zachovalou kamennou plastiku znázorňující obličej. Podal jsem ji Igorovi, který stál nahoře a chystal se vylézt ven. A v tom mě Igor zabil. Vykopl vzpěru a na mě se zřítily stěny výkopu. Když mě vyhrabali, už jsem poznával kruté vláčení Větem v Edenu...

Bylo to strašné. Vítr se mnou cloumal a já jsem nevěděl, co se děje. Když to ustalo a já se vzpamatoval, byl jsem v Edenu a uvědomil si, že smrtí to nekončí. Měl jsem vztek a cloumala se mnou nenávist, nenávist ke všemu. Vždyť já zemřel úplně špatně. Měl jsem všechno. Zabil mě můj kamarád a vůbec nevím proč to udělal.

Chci pomstu. Neustále vím, kde Igor je, jako by mi něco ukazovalo cestu. Když spí, chodím okolo jeho těla a snažím se ho zabít, ale nejde to. Dokážu jen maličkosti – shazuji věci z polic, občas dokážu i víc, ale nikdy ne dost. Jsou tu i jiní duchové, ale těch si nevšímám. Víím, že jsem výjimečný – nikdo jiný z těch, se kterými jsem se po smrti setkal, nedokáže svět živých nijak ovlivnit. Závídí mi. Ale mě pohání nenávist, možná proto dokážu věci, které ostatní ne. Igor teď chodí za nějakým okultistou. Sleduji ho pořád. Moje šance přijde a on bude trpět za to, co mi udělal. Vezmu ho sem a pak pozná, jaké to je být navěky mučen zvukem větru a dušen všudypřítomným prachem.

Jména

Karel Toff – otec, Jitka Toffová – matka, Igor Talafa – „přítel“, který má na svědomí moji smrt

Vztahy k ostatním

- Hana Veselá: Žena středního věku, nikdy jsem ji neviděl. Působí na mě takovým zvláštním dojmem.

- Martin Veselý: Je na něm vidět, že by tu nejraději nebyl, i když se to snaží skrývat. Jinak není ničím zvláštní.
- Eva Veselá: Moc pěkná mladá holka. Škoda, že jsem mrtvý, ta by stála za to. Sakra, i tohle mi Igor sebral!
- Ivana Dvořáková: Pch, skoro jako moje babička. Babka k smíchu.
- Petr Fajt: Slaboch, co neustál smrt. Patetická parodie na inteligentní bytost. Opovrhují jím, protože nemá sílu se postavit osudu tak, jako já.
- Michael Marek / Michaela Marková: Tohoto mrtvého respektuji. Vypadá smířený se svou smrtí, což oceňuji. Zdá se, že je tu už dlouho. Působí klidným a suverénním dojmem.
- Pan Ferdinand: Asi nějaký Igorův přítel. Možná od něj se dozvěděl tolik věcí o magii a smrti. Nevypadá, že by vše jen hrál, rozhodně nějakou moc má.
- Igor Talafa: Parchant! Nenávidím ho a chci ho zničit.
- Aleš Hanák: Pán domu. Tady je jeho území a on to dost nevybíravě dává najevo. Možná by tady dokázal nějak ublížit Igorovi, je tu silný. Mohl bych ho zkusit nějak přesvědčit.
- Jan Tvrdý / Jana Tvrdá: Místní fízl. Nebojím se ho a nedopustím, aby mi místní zákony zabránily se pomstít.

Seance

Do toho domu následuji Igora. Možná se skutečně tomu šarlatánovi podaří oslabit bariéru a moje schopnosti zasáhnout do života zesílí. A pak toho parchanta zničím. Ale možná bych raději veděl, proč to vlastně udělal.

Tajemství

Dokážu se dotknout věcí ve světě živých. Víím, že i v Edenu platí pravidla a ta přesně tohle přísně zapovídají. Netuším, co by mi tak mohli ti Kontroloři ještě provést horšího, ale stejně bude nejlepší si dát pozor. Vypadá to, že ostatní duchové mají ke Kontrole přinejmenším respekt.

Cíl

- Potrestat Igora za moji smrt, a to co nejhorším způsobem. Chci aby opravdu trpěl.
- Ale stejně by mě opravdu zajímalo, proč to vlastně udělal. Opravdu mě kvůli té cetce musel zabít? Pokud ho na té seanci nedokážu potrestat, mohl bych alespoň zjistit důvod toho, proč jsem teď v Edenu.

Charakter a vzezření

Z povahy Petra Toffa toho moc nezůstalo, smrt mě změnila. Nezůstala mi prakticky žádná pozitivní vlastnost. Jsem extrémně nestabilní. Cloumá se mnou jen vztek – na všechny a všechno. Nezajímají mě slova, nechci mluvit, jen křičet. Nezajímají mě argumenty, mám jen jeden svůj: Pomstu. Občas mě chytne sentiment a pak se zlobím kvůli tomu, o co jsem přišel. Představuji si, co bych na světě mohl ještě dokázat, kdyby se mi to nestalo. A pak mě

popadne touha si na něčem vylít vztek.

Nevyhledávám příliš příležitosti ke komunikaci s ostatními mrtvými, není proč. Není důvod ke své vlastní nekončící bolesti přidávat ještě další, tu jejich. Vždyť to vypadá, že vlastně každý tu má svůj příběh, který se podobá tomu mému. Je plný nenávisti a beznaděje.

Názory

Existence v Edenu je utrpení. Každý tu trpí, není tu žádná radost ani smysl existence. Nic tu není důležité, tak proč se nechat omezovat ještě nějakými pravidly. Ostatní mě nejspíš považují za šíleného, a to i na místní poměry, ale mě je to jedno. Já si chci vybit vztek. A kdo mi v tom bude bránit, jen se stane terčem.

Jsou to pokrytci, když se i tady po smrti snaží hrát si na lidskou společnost. A já tím opovrhují. Beztak mi jen závidí to, že já se mohu stýkat s těmi, s kým oni ne. Závidí a proto se snaží mi v tom zabránit.

Zoláštní schopnosti

Poltergeist – Pokud je slabá bariéra a nevane Vítr (viz. Obecné informace), dokáži, když se hodně soustředím, trochu zasáhnout do světa živých. Pohnout malým předmětem, zhasnout lampu apod. Se starými a poškozenými věcmi (prostě těmi blíže světu mrtvých) to jde o něco snáz. Nedokážeš se však dotknout nikoho živého.

Tato schopnost nemá exaktní pravidla, co jde, a co už ne – to ponecháme na vašem úsudku.